

RETTENS DOM (Anden Afdeling)

25. oktober 2011 *

I sag T-190/08,

Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (CHEMK), Chelyabinsk (Rusland),

Kuzneckie ferrosplavy OAO (KF), Novokuznetsk (Rusland),

ved advokat P. Vander Schueren,

sagsøgere,

mod

Rådet for Den Europæiske Union, først ved J.-P. Hix, derefter ved J.-P. Hix og B. Driessen, som befuldmægtigede, bistået først af advokaterne G. Berrisch og G. Wolf, derefter af advokat G. Berrisch,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

støttet af:

Europa-Kommissionen, først ved H. van Vliet og K. Talabér-Ritz, derefter ved H. van Vliet og M. França, som befuldmægtigede,

intervenient,

angående en påstand om delvis annullation af Rådets forordning (EF) nr. 172/2008 af 25. februar 2008 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af ferrosilicium med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Egypten, Kasakhstan, Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien og Rusland (EUT L 55, s. 6), for så vidt som den vedrører sagsøgerne,

har

RETTEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, I. Pelikánová, og dommerne K. Jürimäe (refererende dommer) og S. Soldevila Fragoso,

justitssekretær: fuldmægtig N. Rosner,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 18. maj 2010,

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

- ¹ Sagsøgerne, Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (CHEMK) og Kuzneckie ferrosplavy OAO (KF), er to russiske selskaber, som producerer ferrosilicium. På tidspunktet for sagens faktiske omstændigheder blev disse to selskabers salg inden for Det Europæiske Fællesskab effektueret via selskaber, som var forretningsmæssigt forbundet med dem.
- ² Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber indledte som følge af en klage, der var blevet indgivet den 16. oktober 2006 af Euroalliances (ferrolegeringsindustriens forbindelsesudvalg), en antidumpingprocedure vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, Kina, Egypten, Kasakhstan og Rusland i overensstemmelse med Rådets Forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1), med senere ændringer (herefter »grundforordningen«) (erstattet af Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30.11.2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 343, s. 51, berigtigelse i EUT 2010 L 7, s. 22)), og særligt i overensstemmelse med grundforordningens artikel 5 (nu artikel 5 i forordning nr. 1225/2009). Meddelelse om indledning af proceduren blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* af 30. november 2006 (EUT C 291, s. 34).

Undersøgelsen af dumping og skade omfattede perioden fra den 1. oktober 2005 til den 30. september 2006 (herefter »undersøgelsesperioden«). Undersøgelsen af tendenser inden for rammerne af skadesvurderingen omfattede perioden fra januar 2003 til undersøgelsesperiodens afslutning (herefter »den betragtede periode«).

- 3 Inden for rammerne af denne procedure afgav sagsøgerne og de selskaber, som var forretningsmæssigt forbundet med dem, deres besvarelse af Kommissionens antidumpingsspørgeskema den 15. januar 2007. Samme dag fremsatte de også deres bemærkninger til skaden, årsagsforbindelsen mellem den påståede skade og de anfægtede importere samt lovligheden af den indledte antidumpingprocedure (herefter »bemærkningerne til skaden«).
- 4 Kommissionen foretog fra den 2. til den 7. maj 2007 kontrolbesøg i forretningslokalerne hos sagsøgerne og de selskaber, som var forretningsmæssigt forbundet med dem, for at kontrollere de oplysninger, som de havde afgivet.
- 5 Den 5. juni 2007 afholdtes en høring hos Kommissionen, hvorunder sagsøgerne fremsatte deres synspunkt vedrørende skaden, årsagsforbindelsen mellem denne skade og dumpingimporterne samt lovligheden af beslutningen om at indlede antidumpingproceduren. Med hensyn til årsagsforbindelsen lagde sagsøgerne under høringen vægt på den rolle, som efterspørgslen af stål og produktionsomkostningerne, særligt energiomkostningerne, spillede, samt på den beslutning, som flere producenter inden for Fællesskabet frivilligt havde truffet, om at gå over til at fremstille andre produkter og i visse tilfælde at afslutte produktionen af ferrosilicium.
- 6 Kommissionen offentliggjorde den 29. august 2007 forordning (EF) nr. 994/2007 af 28. august 2007 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af ferrosilicium med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Egypten, Kasakhstan, Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien og Rusland (EUT L 223, s. 1, herefter

»forordningen om midlertidig told«). Ved forordningen om midlertidig told indførtes bl.a. en midlertidig antidumpingtold, hvis sats blev fastsat til 22,8 % for sagsøgernes varer.

- 7 Ved skrivelse af 30. august 2007 fremlagde Kommissionen de faktiske omstændigheder og væsentligste betragtninger, på grundlag af hvilke de midlertidige foranstaltninger var blevet vedtaget, for sagsøgerne (herefter »dokumentet med foreløbige oplysninger«). Ved skrivelse af 10. september 2007 tilstillede Kommissionen sagsøgerne et tillæg til dokumentet med foreløbige oplysninger, som nærmere bestemt omhandlede spørgsmålet om lovligheden af den indledte antidumpingprocedure (herefter »tillægget til dokumentet med foreløbige oplysninger«).
- 8 Sagsøgerne fremsatte den 1. oktober 2007 deres bemærkninger til dokumentet med foreløbige oplysninger og tillægget til dokumentet med foreløbige oplysninger. Herved gentog selskaberne deres argumenter om fastlæggelse af skaden, eksistensen af årsagsforbindelse mellem denne skade og dumpingimporterne samt lovligheden af den indledte antidumpingprocedure. Desuden anførte de dels, at beregningen af eksportprisen var urigtig, i det omfang den forretningsmæssigt forbundne importørs fortjenstmargen, som indgik i beregningen, var blevet overvurderet, dels at selskaberne var blevet udsat for en »forskelsbehandling«, idet dokumentet med foreløbige oplysninger på forhånd var blevet fremlagt for Silmak Ltd, som producerede ferrosilicium i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien.
- 9 Den 18. december 2007 tilstillede Kommissionen sagsøgerne en skrivelse indeholdende de faktiske omstændigheder og væsentligste betragtninger, på grundlag af hvilke den regnede med at anbefale indførelse af endelige foranstaltninger (herefter »dokumentet med endelige oplysninger«). Til dokumentet med endelige oplysninger var knyttet et bilag, som specifikt omhandlede CHEMK (herefter »dokumentet med endelige oplysninger stilet til CHEMK«). Kommissionen fastholdt i dokumentet med endelige oplysninger sine konklusioner vedrørende skaden og årsagsforbindelsen.

Med hensyn til fastsættelsen af eksportprisen forklarede Kommissionen, at den havde korrigeret den fortjenstmargen, som anvendtes ved fastsættelsen af nævnte pris, idet den ikke havde taget udgangspunkt i de forretningsmæssigt forbundne importørers fortjenstmargen, men i den fortjenstmargen, som en ikke-forbundet importør forventedes at have. I dokumentet med endelige oplysninger forholdt Kommissionen sig derimod ikke på ny til spørgsmålet om lovligheden af den indledte antidumpingprocedure eller til den af sagsøgerne rejste problemstilling om førtidig fremlæggelse af dokumentet med foreløbige oplysninger til Silmak.

- 10 Sagsøgerne fremsatte deres bemærkninger til dokumentet med endelige oplysninger ved skrivelse stilet til Kommissionen den 7. januar 2008. Ligesom i bemærkningerne til dokumentet med foreløbige oplysninger omhandlede sagsøgernes argumenter heri i det væsentlige spørgsmålet om fastlæggelse af skaden og af årsagsforbindelsen mellem den påståede skade og dumpingimporterne. De bestred desuden også den nye beregningsmetode for den fortjenstmargen, der skal tages i betragtning ved beregningen af eksportprisen.
- 11 Sagsøgerne indgav den 8. februar 2008 en anmodning om suspension af antidumpingforanstaltningerne til Kommissionen i overensstemmelse med grundforordningens artikel 14, stk. 4 (nu artikel 14, stk. 4, i forordning nr. 1225/2009).
- 12 Rådet for Den Europæiske Union vedtog den 25. februar 2008 forordning (EF) nr. 172/2008 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af ferrosilicium med oprindelse i Folkerepublikken Kina, Egypten, Kasakhstan, Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien og Rusland (EUT L 55, s. 6, herefter den »anfægtede forordning«). I den anfægtede forordnings artikel 1 blev den endelige antidumpingtold fastsat til 22,7 % af nettoprisen, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet, for de af sagsøgerne fremstillede varer.

- 13 Kommissionen afviste ved skrivelse af 28. februar 2008 sagsøgernes anmodning om suspension.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 14 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 14. maj 2008 anlagde sagsøgerne denne sag. Med sagen tilsigtedes ikke blot annullation af den anfægtede forordning, men også subsidiært annullation af Kommissionens beslutning af 28. februar 2008, hvorved denne afviste den begæring om suspension af antidumpingtold, som sagsøgerne havde tilstillet Kommissionen ved skrivelse af 8. februar 2008. Sagen var rettet mod Rådet og Kommissionen.
- 15 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 30. maj 2008 indgav sagsøgerne en begæring om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og om bevisoptagelse.
- 16 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 19. september 2008 rejste Kommissionen en formalitetsindsigelse vedrørende påstanden om annullation af dens beslutning af 28. februar 2008. I et særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor samme dag fremsatte Kommissionen begæring om at måtte intervenere i denne sag til støtte for Rådets påstande for det tilfælde, at sagen måtte blive afvist, for så vidt som den angik nævnte beslutning.
- 17 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 12. januar 2009 fremsatte sagsøgerne deres bemærkninger vedrørende denne afvisningspåstand.

- 18 Ved kendelse af 12. maj 2009, CHEMK og KF mod Rådet og Kommissionen (sag T-190/08, ikke trykt i Samling af Afgørelser), afviste Retten (Anden Afdeling) sagen, for så vidt som den var anlagt til prøvelse af Kommissionens beslutning af 28. februar 2008. I samme kendelse gav Retten Kommissionen tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstande.
- 19 Ved skrivelse af 26. juni 2009 meddelte Kommissionen Retten, at den frafaldt interventionsindlæg, men at den ville deltage i retsmødet.
- 20 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:
- Den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den vedrører dem.
  - Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 21 Rådet har, støttet af Kommissionen, nedlagt følgende påstande:
- Erifindelse.
  - Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

- ²² Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremført fem anbringender. Med det første anbringende har sagsøgerne bestridt fastsættelsen af eksportprisen. Det andet anbringende vedrører det af Silmak afgivne pristilsagn. Med det tredje anbringende har sagsøgerne bestridt fastlæggelsen af skaden. Med det fjerde anbringende har sagsøgerne rejst tvivl om den fastslåede årsagsforbindelse mellem dumpingimporterne og skaden. Endelig har sagsøgerne med det femte anbringende kritiseret Kommissionen for ikke at have efterkommet deres anmodninger om supplerende ikke-fortrolige oplysninger om klagen.

1. Det første anbringende vedrørende anvendelsen af en teoretisk fortjenstmargen i forbindelse med beregning af eksportprisen

Det første anbringendes første led om en urigtig retsanvendelse i forbindelse med fortolkningen af grundforordningens artikel 2, stk. 9

Parternes argumenter

- ²³ Sagsøgerne har gjort gældende, at Rådet foretog en urigtig retsanvendelse i forbindelse med fortolkningen af grundforordningens artikel 2, stk. 9 (nu artikel 2, stk. 9, i forordning nr. 1225/2009), for så vidt som det fandt, at der i medfør af denne artikel

var pligt til at anvende en teoretisk fortjenstmargen for en ikke-forbundet importør frem for en forretningsmæssigt forbundet importørs faktiske fortjenstmargen. Sagsøgerne er af den opfattelse, at selv om grundforordningens artikel 2, stk. 9, ikke foreskriver en bestemt metode til at fastlægge en rimelig fortjenstmargen, forbyder denne bestemmelse ikke Rådet at anvende forretningsmæssigt forbundne importørers faktiske fortjenstmargen, hvilket fremgår af denne institutions tidligere praksis. Under alle omstændigheder tvinger hverken grundforordningens artikel 2, stk. 9, eller en angiveligt ældre praksis juridisk Rådet til at anvende ikke-forbundne importørers fortjenstmargen.

- 24 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

- 25 Indledningsvis bemærkes, at grundforordningens artikel 2, stk. 8 (nu artikel 2, stk. 8, i forordning nr. 1225/2009), bestemmer, at eksportprisen er den pris, der faktisk er betalt eller skal betales for varen, når den sælges fra eksportlandet til Fællesskabet. I henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 9, første afsnit (nu artikel 2, stk. 9, første afsnit, i forordning nr. 1225/2009), kan eksportprisen, hvis der ikke foreligger nogen eksportpris, eller det viser sig, at der ikke kan fæstes lid til eksportprisen på grund af en forretningsmæssig forbindelse eller en kompensationsaftale mellem eksportøren og importøren eller en tredjepart, beregnes på grundlag af den pris, hvortil de indførte varer første gang videresælges til en uafhængig køber, eller, hvis varerne ikke videresælges til en uafhængig køber eller ikke videresælges i den stand, hvori de er indført, på ethvert rimeligt grundlag.

- 26 Det fremgår således af grundforordningens artikel 2, stk. 9, at Kommissionen og Rådet i to tilfælde kan anse eksportprisen for at være upålidelig, nemlig hvis der består en forretningsmæssig forbindelse mellem eksportøren og importøren eller en tredjepart, eller hvis der foreligger en kompensationsaftale mellem eksportøren og importøren eller en tredjepart. I alle andre tilfælde er institutionerne ved afgørelsen af, om der foreligger dumping, forpligtede til at tage udgangspunkt i eksportprisen, hvis en sådan eksisterer (Rettens dom af 21.11.2002, sag T-88/98, Kundan og Tata mod Rådet, Sml. II, 4897, præmis 49).
- 27 Endvidere bemærkes, at når eksportprisen er beregnet på grundlag af den første salgspris til en uafhængig køber eller på ethvert rimeligt grundlag, foretages der i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 9, andet afsnit (nu artikel 2, stk. 9, andet afsnit, i forordning nr. 1225/2009), justeringer for alle omkostninger, der påløber mellem import og videresalg, samt forventet fortjeneste med henblik på at fastsætte en realistisk eksportpris, frit Fællesskabets grænse. Ifølge grundforordningens artikel 2, stk. 9, tredje afsnit (nu artikel 2, stk. 9, tredje afsnit, i forordning nr. 1225/2009), indbefatter de omkostninger, for hvilke der skal foretages justeringer, en rimelig margen til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger samt fortjeneste.
- 28 Selv om grundforordningens artikel 2, stk. 9, bestemmer, at der skal foretages en justering for forventet fortjeneste, fastsætter denne bestemmelse ikke, som hævdet af parterne, en metode til beregning eller fastlæggelse af den nævnte fortjenstmargen. Den henviser kun til den fortjenstmargen, der justeres for, skal være rimelig.
- 29 Af retspraksis følger, at en sådan rimelig fortjenstmargen, når der eksisterer en forretningsforbindelse mellem en producent og importør i Fællesskabet, ikke kan beregnes på grundlag af oplysninger fra den importør, med hvilken der består en forretningsforbindelse, idet disse kan være påvirket af denne forretningsmæssige forbindelse, men på grundlag af oplysninger fra en uafhængig importør [jf. for så vidt angår artikel 2,

stk. 8, litra b), i Rådets forordning (EØF) nr. 2176/84 af 23.7.1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det europæiske økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1), der i det væsentlige er identisk med grundforordningens artikel 2, stk. 9, Domstolens domme af 5.10.1988, forenede sager 273/85 og 107/86, Silver Seiko m.fl. mod Rådet, Sml. s. 5927, præmis 25, og forenede sager 277/85 og 300/85, Canon m.fl. mod Rådet, Sml. s. 5731, præmis 32].

- 30 Heraf følger, henset til det foregående, at grundforordningens artikel 2, stk. 9, skal fortolkes således, at institutionerne kan vælge mellem at bruge en forretningsmæssigt forbundet importørs faktiske fortjenstmargen eller at bruge en teoretisk fortjenstmargen for ikke-forbundne importører, idet den eneste betingelse er, at nævnte margen er rimelig.
- 31 I lyset af disse principper undersøges det af sagsøgerne hævdede, hvorefter Rådet foretog en urigtig retsanvendelse i forbindelse med fortolkningen af grundforordningens artikel 2, stk. 9.
- 32 Først og fremmest bemærkes, at parterne er enige om, at salg af det af sagsøgerne fremstillede ferrosilicium i undersøgelsesperioden blev gennemført ved hjælp af selskaber, der var forretningsmæssigt forbundne med dem. Heraf følger, at institutionerne ikke var forpligtede i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 8, til at tage udgangspunkt i den faktiske eksportpris, dvs. den pris, der faktisk blev betalt for den vare, der blev solgt fra eksportlandet til Fællesskabet. Tværtimod kunne grundforordningens artikel 2, stk. 9, dvs. beregning af eksportprisen, finde anvendelse på tilfældet i denne sag, hvilket også indebar, at institutionerne var frit stillede med hensyn til valg af metode til fastlæggelse af en rimelig fortjenstmargen.

- 33 Dernæst bemærkes, at sagsøgerne ikke har bestridt det her fastslåede. De har tværtimod bekræftet, at institutionerne kunne vælge mellem en uafhængig importørs teoretiske fortjenstmargen og en forretningsmæssigt forbundet importørs faktiske fortjenstmargen. Ikke desto mindre præciserede de i svaret på et af Retten stillet spørgsmål via en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, at de er af den opfattelse, at det fremgår af institutionernes formuleringer i såvel punkt 41 i dokumentet med endelige oplysninger som i 41. betragtning til den anfægtede forordning, at institutionerne anså sig for at være forpligtede i henhold til grundforordningens artikel 2, stk. 9, til at anvende en uafhængig importørs teoretiske fortjenstmargen ved beregningen af eksportprisen.
- 34 Det er Rettens vurdering, at punkt 41 i dokumentet med endelige oplysninger og 41. betragtning til den anfægtede forordning ikke understøtter det af sagsøgerne hævdede. Institutionerne har nemlig deri anført, at der ifølge fast praksis skal anvendes en fortjeneste, som bygger på uafhængige importørers faktiske fortjeneste. En sådan tillægsgivelse udgør på ingen måde en pligt til at anvende en uafhængig importørs teoretiske fortjenstmargen. Den udgør blot en henvisning til institutionernes sædvaner, hvorefter nævnte margen almindeligvis anvendes ved beregning af eksportprisen, når eksportøren og importøren er forretningsmæssigt forbundne.
- 35 En sådan fortolkning af punkt 41 i dokumentet med endelige oplysninger og 41. betragtning til den anfægtede forordning, hvorefter institutionerne blot tilsigtede at referere til en sædvaner, som afhængigt af omstændighederne følges eller ikke følges, bekræftes af institutionernes tidligere praksis, sådan som sagsøgerne selv har beskrevet den i deres skriftlige indlæg. Således har sidstnævnte deri henvist til Rådets forordning (EØF) nr. 374/87 af 5. februar 1987 om endelig opkrævning af de beløb, for hvilke der er stillet sikkerhed i form af midlertidig antidumpingtold, og om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af lejehuse med oprindelse i Japan (EFT L 35, s. 32), hvori Rådet anvendte forretningsmæssigt forbundne importørers faktiske fortjenstmargen ved beregningen af eksportprisen.

- 36 Henset til det foregående konkluderes, at anvendelsen i denne sag af en teoretisk fortjenstmargen for ikke-forbundne importører ikke er udslag af, at institutionerne mente sig forpligtede til at gøre brug heraf, men er udslag af institutionernes valg af at anvende ikke-forbundne importørers fortjeneste, idet en forretningsmæssigt forbundet importørs fortjeneste er påvirket af videresalgsprisen mellem de forretningsmæssigt forbundne selskaber.
- 37 Heraf følger, at der i modsætning til det af sagsøgerne anførte ikke er foretaget en urigtig retsanvendelse i denne henseende.
- 38 For fuldstændighedens skyld bemærkes, at institutionerne ifølge fast retspraksis råder over vide skønsmæssige beføjelser med hensyn til handelspolitiske beskyttelsesforanstaltninger, således at Unionens retsinstanser blot skal foretage en begrænset retslig prøvelse (Rettens dom af 29.1.1998, sag T-97/95, Sinochem mod Rådet, Sml. II, s. 85, præmis 51, og af 17.7.1998, sag T-118/96, Thai Bicycle mod Rådet, Sml. II, s. 2991, præmis 32 og 33). Fastlæggelsen af en rimelig fortjenstmargen udgør ingen undtagelse i forhold til anvendelsen af denne retspraksis, eftersom den nødvendigvis indebærer komplekse økonomiske vurderinger (jf. analogt Rettens dom af 30.3.2000, sag T-51/96, Miwon mod Rådet, Sml. II, s. 1841, præmis 42, og dommen i sagen Kundan og Tata mod Rådet, nævnt i præmis 26 ovenfor, præmis 50).
- 39 I dette led af det første anbringende har sagsøgerne imidlertid blot gjort gældende, at Rådet foretog en urigtig retsanvendelse i forbindelse med fortolkningen af grundforordningens artikel 2, stk. 9, for så vidt som det med urette vurderede, at det havde pligt til at anvende uafhængige importørers teoretiske fortjenstmargen, selv om denne bestemmelse ikke forbyder anvendelsen af forretningsmæssigt forbundne importørers faktiske fortjenstmargen, men de har på intet tidspunkt forsøgt at påvise, at institutionerne foretog et åbenbart urigtigt skøn ved at beslutte at anvende en sådan teoretisk fortjenstmargen frem for at anvende en ikke-forbundet importørs faktiske fortjenstmargen.

40 Det følger heraf, at det første anbringendes første led må forkastes som ugrundet.

Det første anbringendes andet led om tilsidesættelse af begrundelsespligten

Parternes argumenter

41 Sagsøgerne har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat den begrundelsespligt, der er fastsat i artikel 253 EF, eftersom det uden passende begrundelse besluttede at afvise anvendelsen af den med dem forbundne importørs faktiske fortjenstmargen og at beregne eksportprisen på grundlag af den teoretiske fortjenstmargen, som en uafhængig importør ville have haft.

42 Dels har Rådet nemlig ikke på noget tidspunkt meddelt sagsøgerne, af hvilke grunde det vurderede, at den med dem forbundne importørs faktiske fortjeneste var mindre rimelig end en teoretisk fortjenstmargen beregnet på grundlag af ikke-forbundne importørers fortjenstmargener. Dels udgør Rådets blotte henvisning til dets tidligere praksis, hvorefter det anvendte en teoretisk fortjenstmargen beregnet på grundlag af ikke-forbundne importørers fortjenstmargen, ikke en tilstrækkelig forklaring i forhold til artikel 253 EF.

43 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

- 44 Ifølge fast retspraksis skal det af den begrundelse, der kræves efter artikel 253 EF, klart og utvetydigt fremgå, hvilke betragtninger den EU-myndighed, som har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte kan gøre sig bekendt med baggrunden for den trufne foranstaltning og dermed blive i stand til at forsvare deres rettigheder, og således at Unionens retsinstanter kan udøve deres kontrol (Domstolens dom af 30.9.2003, sag C-76/01 P, Eurocoton m.fl. mod Rådet, Sml. I, s. 10091, præmis 88, og Rettens dom af 12.10.1999, sag T-48/96, Acme mod Rådet, Sml. II, s. 3089, præmis 141).
- 45 I denne forbindelse bemærkes, at Rådet ikke er forpligtet til at behandle alle de faktiske og retlige spørgsmål, der under den administrative procedure er fremført af de berørte parter, i begrundelsen for en forordning (Rettens dom af 20.10.1999, sag T-171/97, Swedish Match Philippines mod Rådet, Sml. II, s. 3241, præmis 82). Endvidere kræves det ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige faktiske eller retlige momenter, som er relevante, idet spørgsmålet, om begrundelsen opfylder kravene, bl.a. skal vurderes i forhold til den sammenhæng, hvori retsakten indgår, samt på baggrund af alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (Rettens dom af 28.9.1995, sag T-164/94, Ferchimex mod Kommissionen, Sml. II, s. 2681, præmis 118). Det er tilstrækkeligt, at Rådet redegør for de faktiske og retlige betragtninger, der har været af væsentlig betydning for forordningens opbygning (jf. i denne retning Rettens dom af 18.9.1996, sag T-387/94, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 961, præmis 103 og 104).
- 46 I denne sag har Rådet i 41. betragtning til den anfægtede forordning og i punkt 41 i dokumentet med endelige oplysninger forklaret for det første, at den fortjeneste, som anvendtes ved beregning af eksportprisen i den midlertidige fase, svarede til den pågældende forretningsmæssigt forbundne importørs; for det andet, at den fortjeneste, som anvendtes, ifølge EU-institutionernes faste praksis skulle tage udgangspunkt i uafhængige importørers faktiske fortjeneste; og for det tredje, at den fortjenstmargen,

som anvendtes i den midlertidige fase, således skulle have været justeret, hvilket gav sig udslag i anvendelse af en lidt højere fortjeneste, hvorimod sagsøgerne har anført, at fortjenesten var overvurderet.

47 I modsætning til det af sagsøgerne anførte fremgår det klart og utvetydigt af 41. betragtning til den anfægtede forordning og af punkt 41 i dokumentet med endelige oplysninger, at den beslutning, som institutionerne traf på tidspunktet for vedtagelsen af de endelige antidumpingforanstaltninger, om at afvise at anvende den med sagsøgerne forretningsmæssigt forbundne importørs faktiske fortjenstmargen og at beregne eksportprisen på grundlag af den teoretiske fortjenstmargen, som en uafhængig importør ville have haft, er den direkte følge af forbindelsen mellem sagsøgerne og deres importør. Derved har institutionerne tilkendegivet over for sagsøgerne, at de skønnede, at det var mere rimeligt at benytte en teoretisk fortjenstmargen for ikke-forbundne importører end en forretningsmæssigt forbundet importørs fortjenstmargen.

48 Desuden bemærkes, at sagsøgerne i deres bemærkninger til dokumentet med endelige oplysninger har anfægtet institutionernes beslutning om anvendelse af en teoretisk fortjenstmargen, hvilket viser, at de fuldt ud havde forstået institutionernes ræsonnement og var i stand til at forsvare deres rettigheder. Særligt har sagsøgerne for det første fremstillet grundene til, at det efter deres opfattelse i denne sag var u hensigtsmæssigt at anvende et ikke-forbundet selskabs fortjenstmargen. For det andet har de forklaret, at den forretningsmæssigt forbundne importørs faktiske fortjenstmargen var pålidelig og rimelig. For det tredje har de gjort gældende, at ingen af grundforordningens bestemmelser var til hinder for, at Kommissionen havde anvendt et forretningsmæssigt forbundet selskabs faktiske fortjenstmargen, selv om det var Kommissionens faste praksis at anvende en uafhængig importørs teoretiske fortjenstmargen.

49 Det første anbringendes andet led må følgelig forkastes som ugrundet.

Det første anbringendes tredje led om tilsidesættelse af sagsøgenes ret til forsvar

Parternes argumenter

- 50 Sagsøgerne har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat deres ret til forsvar, for så vidt som de ikke har kunnet forsvare deres interesser hensigtsmæssigt på grund af den manglende begrundelse. Således har Rådet ikke på noget tidspunkt forud for dets indgivelse af svarskriftet givet sagsøgerne mulighed for at fremsætte deres bemærkninger til dets argument til støtte for anvendelsen af den teoretiske fortjenstmargen. Navnlig var det først i svarskriftet, at Rådet forklarede karakteren af den fejl, der var blevet begået i forordningen om midlertidig told i forbindelse med fastsættelsen af den faktiske fortjenstmargen, og sagsøgerne blev først bekendt med denne fejl den 3. marts 2008, hvilket var efter vedtagelsen af den anfægtede forordning.
- 51 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgenes argumenter.

Rettens bemærkninger

- 52 Det fremgår af retspraksis, at de krav, der følger af iagttagelsen af retten til forsvar, skal overholdes ikke blot inden for rammerne af procedurer, der kan føre til sanktioner, men også i forbindelse med undersøgelser, der går forud for vedtagelsen af antidumpingforordninger, som kan påvirke de berørte virksomheder umiddelbart og individuelt og påføre dem skade (Domstolens dom af 27.6.1991, sag C-49/88, Al-Jubail Fertilizer mod Rådet, Sml. I, s. 3187, præmis 15). De berørte virksomheder skal

særligt have mulighed for under den administrative procedure effektivt at fremsætte deres bemærkninger vedrørende rigtigheden og relevansen af de påberåbte faktiske omstændigheder samt vedrørende de beviser, hvorpå Kommissionen støtter sin påstand om, at der foreligger dumping og en deraf følgende skade (dommen i sagen Al-Jubail Fertilizer mod Rådet, præmis 17).

53 Det er i lyset af ovenstående betragtninger, at det skal kontrolleres, om Rådet har tilsidesat sagsøgernes ret til forsvar.

54 Først bemærkes vedrørende sagsøgernes argument, hvorefter Rådet ikke på noget tidspunkt forud for svarskriftet havde givet dem mulighed for at fremsætte deres bemærkninger til dets argument til støtte for anvendelsen af den teoretiske fortjenstmargen, at det, som anført i præmis 47-48 ovenfor, fremgår klart og utvetydigt af såvel punkt 41 i dokumentet med endelige oplysninger som af 41. betragtning til den anfægtede forordning, at institutionernes beslutning om at afvise at anvende den med sagsøgerne forretningsmæssigt forbundne importørs faktiske fortjenstmargen var den direkte følge af forbindelsen mellem sagsøgerne og deres importør. Desuden har sagsøgerne i deres bemærkninger til dokumentet med endelige oplysninger anfægtet institutionernes beslutning om at anvende en teoretisk fortjenstmargen. Heraf følger, at sagsøgerne ikke alene har været i stand til på hensigtsmæssig vis at tilkendegive deres synspunkt om anvendelsen af en teoretisk fortjenstmargen, men tilmed, at de faktisk har tilkendegivet deres synspunkt i denne henseende.

55 Til sagsøgernes argument, hvorefter Rådet først i svarskriftet havde givet dem en forklaring vedrørende karakteren af den fejl, der var blevet begået ved fastlæggelsen af den faktiske fortjenstmargen, bemærkes, at den faktiske fortjenstmargen blev anvendt

ved beregningen af eksportprisen i forbindelse med indførelsen af midlertidige antidumpingforanstaltninger. Derimod fremgår det af 41. betragtning til den anfægtede forordning, at der ved indførelsen af endelige antidumpingforanstaltninger anvendes en teoretisk fortjenstmargen. Sagsøgerne har imidlertid ikke påvist, hvorledes de forklaringer, som de mener at have modtaget for sent, var af betydning for forsvaret af deres interesser i forhold til vedtagelsen af den anfægtede forordning.

56 Heraf følger, at sagsøgernes ret til forsvar ikke er blevet tilsidesat.

57 Det første anbringendes tredje led må følgelig forkastes som ugrundet.

Det første anbringendes fjerde led om tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik

Parternes argumenter

58 Sagsøgerne har i replikken gjort gældende, at Rådet ikke har efterkommet sin forpligtelse til at udvise omhu og har tilsidesat princippet om god forvaltningsskik. Det fremgår nemlig af svarskriftet, at Rådet har foretaget et åbenbart urigtigt skøn, som

sagsøgerne var forhindret i at anfægte i stævningen, fordi Rådet ikke havde undersøgt deres argumenter i tide.

59 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgenes argumenter.

Rettens bemærkninger

60 I henhold til artikel 21, stk. 1, i statuten for Domstolen, der i medfør af samme stats artikel 53, stk. 1, finder anvendelse på Retten, og til artikel 44, stk. 1, litra c) og d), i Rettens procesreglement skal stævningen indeholde en angivelse af søgsmålets genstand, sagsøgerens påstande og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Disse angivelser skal være tilstrækkeligt klare og præcise til, at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar, og at Retten kan tage stilling til sagen. Af retssikkerheds- og retsplejehensyn er det en forudsætning for, at en sag kan antages til realitetsbehandling, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, eventuelt kortfattet, men dog på en sammenhængende og forståelig måde fremgår af selve stævningen (Rettens dom af 6.5.1997, sag T-195/95, Guérin automobiles mod Kommissionen, Sml. II, s. 679, præmis 20, og af 3.2.2005, sag T-19/01, Chiquita Brands m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 315, præmis 64).

61 De faktiske og retlige omstændigheder, som sagsøgerne støtter dette klagepunkt på, fremgår imidlertid ikke på en forståelig måde af deres skriftlige indlæg. Således har de hævdet, at eftersom Rådet ikke havde undersøgt deres argumenter i tide, var de forhindret i at anfægte et åbenbart urigtigt skøn. Sagsøgerne har dog hverken præciseret, hvilke argumenter de henviser til, eller hvilket urigtigt skøn det drejer sig om.

- ⁶² Det første anbringendes fjerde led må derfor afvises fra realitetsbehandling, og følgelig må det første anbringende forkastes i sin helhed.

2. Det andet anbringende vedrørende det af Silmak afgivne pristilsagn

Det andet anbringendes første led om tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling

Parternes argumenter

- ⁶³ Sagsøgerne har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat princippet om forbud mod forskelsbehandling, for så vidt som det fremlagde dokumentet med midlertidige oplysninger førtidigt for Silmak, hvilket gav selskabet mulighed for at afgive et pristilsagn. De har hævdet, at Rådet undlod at fremlægge nævnte dokument samtidigt for dem, selv om de befandt sig i samme situation som Silmak. Desuden har de gjort gældende, at det følger af Domstolens dom af 11. juli 1990, Sermes (sag C-323/88, Sml. I, s. 3027, præmis 46 og 47), at en »forskelsbehandling« ikke kan være begrundet i forskel på de berørte parter juridiske status, medmindre der er hjemmel for denne forskel. Rådet har imidlertid selv henvist til en fast praksis og ikke til en retsakt.
- ⁶⁴ Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

- 65 Princippet om forbud mod forskelsbehandling forbyder dels, at ens situationer behandles forskelligt, dels at forskellige situationer behandles ens, medmindre der foreligger objektive grunde herfor (Domstolens dom af 27.1.2005, sag C-422/02 P, Europe Chemi-Con (Deutschland) mod Rådet, Sml. II, s. 791, præmis 33).
- 66 Retten vurderer i denne henseende, at sagsøgerne og Silmak ikke kunne anses for at befinde sig i ens situationer.
- 67 Det bemærkes, at Rådet nemlig i sine skriftlige indlæg har forklaret, at institutionerne handlede i overensstemmelse med principperne i konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Essen (Tyskland) af 9. og 10. december 1994 samt med artikel 36, stk. 2, i stabiliserings- og associeringsaftalen mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien på den anden side (EUT 2004 L 84, s. 13, herefter »stabiliserings- og associeringsaftalen«). I henhold til disse principper har Kommissionen etableret en fast praksis for antidumpingundersøgelser i kandidatlandene til tiltrædelse af Den Europæiske Union, hvorefter den ca. to måneder før indførelsen af midlertidige foranstaltninger informerer Stabiliserings- og Associeringsrådet, den berørte regering og de berørte eksporterende producenter om de omstændigheder, der er grundlaget for, at den anbefaler indførelsen af midlertidige foranstaltninger. Rådet har præciseret, at denne information, der udelukkende vedrører de omstændigheder, som dumpingen beror på, først og fremmest har til formål at give eksportøren mulighed for at afgive et tilbud om pristilsagn.
- 68 Det er vigtigt at tilføje, i lighed med det af Rådet anførte, at stabiliserings- og associeringsaftalens artikel 36, stk. 2, fastsætter, dels at Stabiliserings- og Associeringsrådet skal underrettes om dumpingtilfældet, så snart en undersøgelse er indledt, dels at der kan træffes passende foranstaltninger, hvis den pågældende dumpingpraksis ikke er

bragt til ophør, eller der ikke inden 30 dage efter, at sagen er indbragt for Stabiliserings- og Associeringsrådet, er blevet fundet nogen anden tilfredsstillende løsning. Af denne bestemmelse følger, at der nødvendigvis må finde forhandlinger sted mellem Kommissionen og eksporterende producenter i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien før indførelsen af midlertidige foranstaltninger, da der ellers ikke kan findes nogen tilfredsstillende løsning i bestemmelsens forstand. Af samme grund følger det af denne bestemmelse, at de eksporterende producenter skal gøres bekendt med de betragtninger og væsentlige omstændigheder, der ligger til grund for, at institutionerne anbefaler indførelsen af midlertidige foranstaltninger, da førstnævnte ellers vil have vanskeligt ved at foreslå en tilfredsstillende løsning.

- 69 Da Silmak er producent i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien, har selskabet nydt godt af anvendelsen af denne bestemmelse og modtaget dokumentet med foreløbige oplysninger førtidigt, hvilket satte det i stand til at give Kommissionen et tilbud om pristilsagn. Følgelig var den førtidige fremlæggelse af nævnte dokument for Silmak ikke i strid med forbuddet mod forskelsbehandling, eftersom dette selskab i kraft af anvendelsen af stabiliserings- og associeringsaftalens artikel 36, stk. 2, befandt sig i en situation, som var forskellig fra sagsøgernes.
- 70 Sagsøgernes argument vedrørende dommen i sagen Sermes i præmis 63 ovenfor ændrer ikke ved denne konklusion.
- 71 For det første anførte Domstolen nemlig ikke — modsat det af sagsøgerne hævdede — i generelle vendinger i denne dom, at en »forskelsbehandling« kun kan være begrundet i forskel på de berørte parter juridiske status på betingelse af, at der er hjemmel for denne forskel. I den sag, der gav anledning til denne dom, hævdede sagsøgeren, at anvendelsen af de særlige bestemmelser om den tyske indenrigshandel, hvorefter udførsler fra Den Tyske Demokratiske Republik til Forbundsrepublikken Tyskland kunne gennemføres uden antidumpingtold, indebar en »forskelsbehandling«. Domstolen

bemærkede hertil i dommen, at den forskellige behandling, som Sermes havde henvist til, havde en normativ hjemmel i en protokol, der udgør en del af traktaten, og følgelig ikke kunne betragtes som en »forskelsbehandling«. Dermed nøjedes Domstolen med at anføre, at det forhold, at en protokol, der udgjorde en del af traktaten, fastsatte særlige bestemmelser om den tyske indenrigshandel, udgjorde en objektiv grund til at favorisere eksporterende producenter i Den Tyske Demokratiske Republik, hvilket er i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 65 ovenfor.

⁷² For det andet er det under alle omstændigheder vigtigt at bemærke, at den forskellige behandling af Silmak og sagsøgerne i denne sag, således som det er anført i præmis 68 ovenfor, havde en normativ hjemmel, nemlig stabiliserings- og associeringsaftalens artikel 36, stk. 2.

⁷³ For fuldstændighedens skyld bemærkes, at sagsøgerne ikke har ført tilstrækkeligt bevis for, at godtgørelsen af en »forskelsbehandling« med hensyn til den førtidige udbredelse af dokumentet med foreløbige oplysninger kunne have haft betydning for lovligheden af den anfægtede forordning og således begrunde annullation heraf. Forespurgt herom under retsmødet henviste sagsøgerne til, at de i deres skriftlige indlæg havde forklaret, at Rådet som følge af denne »forskelsbehandling« havde fastslået en forpligtelse i den anfægtede forordning til at betale antidumpingtold for sagsøgernes vedkommende i fem et halvt år og for Silmaks vedkommende kun i fem år.

⁷⁴ Hvis det antages, at denne udtalelse skal fortolkes som udtryk for, at den anfægtede forordning skal annulleres, for så vidt som den angår sagsøgerne, eftersom Silmak

også skulle have været pålagt en forpligtelse til at betale antidumpingtold i fem et halvt år, bemærkes imidlertid for det første, at overholdelsen af ligebehandlingsprincippet eller princippet om forbud mod forskelsbehandling ifølge retspraksis som anført i præmis 65 ovenfor skal forenes med overholdelsen af legalitetsprincippet, hvilket indebærer, at ingen til egen fordel kan påberåbe sig en ulovlighed, der er begået til fordel for andre (jf. i denne retning Domstolens dom af 4.7.1985, sag 134/84, Williams mod Revisionsretten, Sml s. 2225, præmis 14 og den deri nævnte retspraksis, og Rettens dom af 14.5.1998, sag T-308/94, Cascades mod Kommissionen, Sml. II, s. 925, præmis 259, og af 20.3.2002, sag T-23/99, LR AF 1998 mod Kommissionen, Sml. II, s. 1705, præmis 367). Følgelig kan sagsøgerne ikke støtte deres påstand om annullation af den anfægtede forordning, for så vidt som den vedrører dem, på den omstændighed, at nævnte forordning retsstridigt pålægger Silmak en betalingsforpligtelse, som kun gjaldt i fem år.

- 75 Hvis det antages, at denne udtalelse skal fortolkes som udtryk for, at den anfægtede forordning skal annulleres, for så vidt som den angår sagsøgerne, eftersom de ligesom Silmak skulle have været pålagt en betalingsforpligtelse, som kun gjaldt i fem år, bemærkes for det andet, således som det fremgår af 132. betragtning til den anfægtede forordning, at sagsøgerne har tilbudt Kommissionen et pristilsagn, og at sidstnævnte afviste dette tilsagn. Sagsøgerne har imidlertid ikke fremført noget argument, hvorved det tilsigtes godtgjort, at et pristilsagn, som de kunne have tilbudt tidligere — samtidigt med Silmak — ville have haft et andet indhold end det tilsagn, som de afgav efter fremlæggelsen af dokumentet med endelige oplysninger, og at der derfor ville have været en større chance for, at Kommissionen havde accepteret det. Følgelig kunne godtgørelse af en »forskelsbehandling« til Silmaks fordel under alle omstændigheder ikke have begrundet annullation af den anfægtede forordning.

- 76 Henset til samtlige ovenstående betragtninger må det andet anbringendes første led forkastes som ugrundet.

Det andet anbringendes andet led om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 6, stk. 7, artikel 8, stk. 4, og artikel 20, stk. 1

Parternes argumenter

- ⁷⁷ Sagsøgerne har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 20, stk. 1, artikel 6, stk. 7, og artikel 8, stk. 4 (nu artikel 20, stk. 1, artikel 6, stk. 7, og artikel 8, stk. 4, i forordning nr.° 1225/2009).
- ⁷⁸ For det første har sagsøgerne anført, at grundforordningens artikel 20, stk. 1, fastsætter, at eksportørerne kun kan få fremlagt dokumentet med foreløbige oplysninger efter indførelsen af de midlertidige foranstaltninger og efter skriftlig anmodning herom. Ifølge sagsøgerne fremlagde Kommissionen imidlertid dokumentet med midlertidige oplysninger for Silmak den 11. juli 2007 før vedtagelsen af forordningen om midlertidig told, selv om Silmak ikke havde indgivet nogen anmodning herom.
- ⁷⁹ For det andet har sagsøgerne anført, at det pristilsagn, som Silmak havde afgivet på baggrund af den retsstridige udbredelse af dokumentet med midlertidige oplysninger, først efter den formelle offentliggørelse af forordningen om midlertidig told blev føjet til de ikke-fortrolige sagsakter i sagen, hvilket efter deres opfattelse var i strid med grundforordningens artikel 6, stk. 7, og artikel 8, stk. 4. Sagsøgerne opnåede nemlig først kendskab til pristilsagnet gennem forordningen om midlertidig told og kunne først studere det i dets ikke-fortrolige version fra den 3. september 2007.

80 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

- 81 Først bemærkes vedrørende klagepunktet om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 20, stk. 1, at denne bestemmelse omhandler informering af parterne. Nævnte bestemmelse fastsætter nærmere bestemt, at de berørte parter har mulighed for at anmode om at få fremlagt de vigtigste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke der er indført midlertidige foranstaltninger, og den fastlægger den praktiske fremgangsmåde herfor. Således fastsætter artikel 20, stk. 1, at anmodninger om fremlæggelse af oplysninger skal indgives skriftligt umiddelbart efter indførelsen af de midlertidige foranstaltninger, og at fremlæggelse af oplysningerne skal finde sted skriftligt hurtigst muligt herefter.
- 82 Der er dog ikke, som hævdet af sagsøgerne, noget grundlag i denne bestemmelses ordlyd for at konkludere, at dokumentet med foreløbige oplysninger kun kan fremlægges for eksportørerne efter indførelsen af de midlertidige foranstaltninger og efter anmodning. Mens det af grundforordningens artikel 20, stk. 1, kan udledes, at de berørte parter ikke kan indgive anmodning om fremlæggelse af oplysninger før indførelsen af de midlertidige foranstaltninger, og at de skal indgive anmodningen skriftligt, forbyder bestemmelsen ikke Kommissionen at tage initiativet til fremlæggelsen af oplysningerne før indførelsen af de midlertidige foranstaltninger og uden at have modtaget en skriftlig anmodning herom.
- 83 Følgelig bygger sagsøgernes klagepunkt på en fejlfortolkning af grundforordningens artikel 20, stk. 1, og det skal derfor forkastes.

- 84 Herefter bemærkes vedrørende klagepunktet om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 6, stk. 7, og artikel 8, stk. 4, for det første, at grundforordningens artikel 6, stk. 7, i det væsentlige fastsætter, at de berørte parter på skriftlig anmodning kan få indsigt i de ikke-fortrolige sagsakter i sagen, og at de kan fremkomme med deres bemærkninger til indholdet af nævnte sagsakter, samt at Kommissionen skal tage hensyn til disse bemærkninger. For det andet fastsætter grundforordningens artikel 8, stk. 4, at parter, der afgiver et tilsagn, skal indgive en ikke-fortrolig version af et sådant tilsagn, således at det kan stilles til rådighed for parter, der er berørt af undersøgelsen.
- 85 Igen bemærkes, at intet i disse bestemmelsers ordlyd understøtter det af sagsøgerne hævdede, hvorefter den omstændighed, at det af Silmak afgivne pristilsagn først efter den formelle offentliggørelse af forordningen om midlertidig told blev føjet til de ikke-fortrolige sagsakter i sagen, var i strid med grundforordningens artikel 6, stk. 7, og artikel 8, stk. 4. Mens disse bestemmelser fastsætter, dels at parter, som har afgivet et pristilsagn, skal indgive en ikke-fortrolig version af dette tilsagn, dels at Kommissionen skal give de berørte parter, som skriftligt har anmodet herom, indsigt i nævnte ikke-fortrolige version, indeholder de ingen indikation — og så meget desto mere ingen forpligtelse — med hensyn til, på hvilket tidspunkt en kopi af pristilsagnet skal tilføjes de ikke-fortrolige sagsakter i sagen.
- 86 Følgelig må dette klagepunkt i lighed med det foregående anses for at bygge på en fejlfortolkning af grundforordningens artikel 6, stk. 7, og artikel 8, stk. 4, og det skal derfor forkastes.
- 87 I øvrigt bemærkes, at en procedurefejl, som den sagsøgerne har påberåbt sig i denne sag, kun kan føre til annullation af den anfægtede forordning, i det omfang den efter sin karakter konkret kan påvirke deres ret til forsvar og på den måde nævnte

forordnings indhold (jf. i denne retning Domstolens dom af 10.7.1980, sag 30/78, Distillers Company mod Kommissionen, Sml. s. 2229, præmis 26).

- ⁸⁸ Sagsøgerne har imidlertid ikke fremført noget argument, hvormed det tilsigtes godtgjort, at et pristilsagn, som de kunne have tilbudt tidligere — efter at have set Silmaks tilsagn og dokumentet med foreløbige oplysninger — for det første ville have haft et andet indhold end det tilsagn, som de afgav efter fremlæggelsen af dokumentet med endelige oplysninger, og for det andet, at der ville have været en større chance for, at Kommissionen havde accepteret det. Følgelig har de ikke påvist, at den anfægtede forordning ville have haft et andet indhold, hvad dem angår, uden den procedurefejl, som de har påberåbt sig.
- ⁸⁹ I betragtning af det foregående må det andet anbringendes andet led forkastes som ugrundet.

Det andet anbringendes tredje led om tilsidesættelse af begrundelsespligten

Parternes argumenter

- ⁹⁰ Sagsøgerne har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat sin begrundelsespligt. Til trods for, at de i deres bemærkninger til dokumentet med foreløbige oplysninger havde påberåbt sig tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling, har Rådet ikke på noget tidspunkt — heller ikke i den anfægtede forordning — angivet, af hvilke

grunde det udbredte dokumentet med foreløbige oplysninger førtidigt, indledte drøftelser vedrørende pristilsagn og godtog nævnte tilsagn.

⁹¹ Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

⁹² Dette klagepunkt skal undersøges i lyset af den retspraksis, der er nævnt i præmis 44-45 ovenfor.

⁹³ I denne sag fremstillede Kommissionen i 175. og 180. betragtning til forordningen om midlertidig told grundene til, at den havde fundet, at Silmaks tilsagn kunne godtages. Ligeledes angav Rådet i 130.-132. betragtning til den anfægtede forordning grundene til, at det havde besluttet ikke at godtage pristilsagn afgivet af fire eksporterende producenter og at trække godtagelsen af det af Silmak afgivne pristilsagn tilbage. Derved har institutionerne overholdt de krav, der er fastsat i den retspraksis, der er nævnt i præmis 44 og 45 ovenfor.

⁹⁴ Ifølge nævnte retspraksis og i modsætning til det af sagsøgerne hævdede havde Rådet derimod ikke pligt til at reagere på deres bemærkninger om, at princippet om forbud mod forskelsbehandling var tilsidesat som følge af den førtidige udbredelse af dokumentet med foreløbige oplysninger. Mens grundene til, at Kommissionen godtager eller afviser pristilsagn, som er afgivet til den, er af væsentlig betydning for den anfægtede forordnings opbygning, kan det nemlig ikke antages, at det samme gælder grundene til, at dokumentet med endelige oplysninger blev udbredt førtidigt til Silmak. I denne forbindelse henvises der til, at det allerede er fastslået i præmis 73-75 ovenfor, at godtgørelsen af en tilsidesættelse af princippet om forbud mod

forskelsbehandling med hensyn til den førtidige udbredelse af nævnte dokument ikke kunne have betydning for lovligheden af den anfægtede forordning. Heraf følger, at selv hvis det antages, at sagsøgerne havde fået oplyst grundene til, at dokumentet med foreløbige oplysninger var blevet udbredt førtidigt, ville sådanne forklaringer ikke have afklaret for dem, hvorfor deres pristilsagn var blevet afvist, og Silmaks pristilsagn først var blevet godtaget i den midlertidige fase og derpå blev afvist i den endelige fase. Med andre ord kan grundene til, at dokumentet med førtidige oplysninger blev udbredt førtidigt, ikke anses for at være grundlaget for den anfægtede forordning, således at sagsøgerne ikke kan forstå forordningen uden at have fået disse grunde forklaret.

- 95 Følgelig må det andet anbringendes tredje led forkastes som ugrundet.

Det andet anbringendes fjerde led om tilsidesættelse af sagsøgernes ret til forsvar

Parternes argumenter

- 96 Sagsøgerne er af den opfattelse, at deres ret til forsvar er blevet tilsidesat, for så vidt som Silmaks pristilsagn ikke blev føjet til de ikke-fortrolige sagsakter i tide, dvs. på det tidspunkt, hvor de ikke-fortrolige sagsakter kunne have været til gavn for de berørte parter med henblik på udøvelsen af deres ret til forsvar. Mens Rådet nemlig har hævdet at have føjet nævnte tilsagn til de ikke-fortrolige sagsakter i sagen den 3. august 2007, har sagsøgerne gjort opmærksom på, at den kopi af tilsagnet, som er kommet til deres kundskab, er dateret den 3. september 2007, hvilket betyder, at det reelt ikke er blevet føjet til de ikke-fortrolige sagsakter før denne dato. Dermed har sagsøgerne

ikke været i stand til at afgive et pristilsagn før vedtagelsen af de foreløbige foranstaltninger, og deres ret til forsvar er blevet tilsidesat.

- ⁹⁷ Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

- ⁹⁸ Det følger af den retspraksis, der er henvist til i præmis 52 ovenfor, at de berørte virksomheder skal have været i stand til under den administrative procedure at give effektivt udtryk for deres opfattelse. Det følger ligeledes af retspraksis, at en tilsidesættelse af retten til forsvar ikke foreligger, hvis det kan anses for godtgjort, at sagsøgerne til trods for en af institutionerne begået procedurefejl har været i stand til under den administrative procedure at give effektivt udtryk for deres opfattelse (Rettens dom af 19.11.1998, sag T-147/97, *Champion Stationery m.fl. mod Rådet*, Sml. II, s. 4137, præmis 79). Dvs. at det påhviler sagsøgeren at bevise, at denne bedre ville have været i stand til at varetage sit forsvar, hvis nævnte procedurefejl ikke var blevet begået (jf. i denne retning Domstolens dom af 8.7.1999, sag C-51/92 P, *Hercules Chemicals mod Kommissionen*, Sml. I, s. 4235, præmis 81, og af 15.10.2002, forenede sager C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P — C-252/99 P og C-254/99 P, *Limburgse Vinyl Maatschappij m.fl. mod Kommissionen*, Sml. I, s. 8375, præmis 318).
- ⁹⁹ I denne sag har sagsøgerne hævdet, at den ikke-fortrolige version af det af Silmak afgivne pristilsagn skulle have været føjet til sagsakterne i sagen den 3. august 2007 før vedtagelsen af forordningen om midlertidig told. De forklarer dog ikke, dels hvorledes denne procedurefejl har hindret dem i at give effektivt udtryk for deres opfattelse, dels hvorledes de bedre ville have været i stand til at varetage deres forsvar, hvis nævnte procedurefejl ikke var blevet begået. Selv om sagsøgerne ikke har haft indsigt i den ikke-fortrolige version af det af Silmak afgivne pristilsagn før vedtagelsen af

forordningen om midlertidig told, har de ikke desto mindre været i stand til at afgive et sådant tilsagn til Kommissionen efter fremlæggelsen af dokumentet med endelige oplysninger, således som det er anført i 132. betragtning til den anfægtede forordning. Sagsøgerne har ikke ført bevis for, at et pristilsagn, som de kunne have tilbudt tidligere — efter at have set Silmaks tilsagn — for det første ville have haft et andet indhold end det tilsagn, som de afgav efter fremlæggelsen af dokumentet med endelige oplysninger, og for det andet, at der ville have været en større chance for, at Kommissionen havde accepteret det. Derfor må sagsøgerne anses for ikke at ville have været bedre i stand til at varetage deres forsvar, hvis de havde haft indsigt i Silmaks tilsagn før vedtagelsen af forordningen om midlertidig told.

- ¹⁰⁰ Følgelig kan institutionerne ikke kritiseres for at have tilsidesat sagsøgernes ret til forsvar. Heraf følger, at det andet anbringendes fjerde led må forkastes som ugrundet.
- ¹⁰¹ På baggrund af det anførte skal det andet anbringende forkastes i sin helhed.

3. Det tredje anbringende vedrørende fastlæggelsen af skaden

Parternes argumenter

- ¹⁰² Sagsøgerne har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 6 (nu artikel 3, stk. 6, i forordning nr. 1225/2009), eftersom størsteparten af industrien i EF-erhvervsgrenen ikke er blevet påført nogen skade. Det er nemlig ubestridt,

at FerroAtlántica SL og FerroPem SAS, som er to producenter af ferrosilicium i Fællesskabet, der i undersøgelsesperioden repræsenterede en meget betydelig del af EF-erhvervsgrenen vurderet ud fra deres produktionskapacitet, produktionsmængde og kapacitetsudnyttelse, ikke blev påført nogen skade i denne periode, hvor deres produktion, omsætning og grad af kapacitetsudnyttelse var stabil og endda stigende. Ikke desto mindre vurderede Rådet på grundlag af grundforordningens artikel 4 og artikel 3, stk. 5 (nu artikel 4 og artikel 3, stk. 5, i forordning nr. 1225/2009), at det måtte fastsætte den betydelige skade, som hele EF-erhvervsgrenen var blevet påført. Derved begik Rådet efter sagsøgernes opfattelse åbenbart flere »væsentlige fejl«.

103 For det første er anførelsen af, at Rådet ved vurderingen af skaden kun må tage hensyn til de økonomiske faktorer, der påvirker alle producenter i EF-erhvervsgrenen på samme måde, behæftet med en retlig fejl. Sagsøgerne har i denne forbindelse anført, at selv om grundforordningens artikel 3 faktisk fordrer, at en væsentlig skade fastlægges for en EF-erhvervsgren, præciserer denne bestemmelse ikke, om Kommissionen kun skal basere sig på de samlede resultater, som producenterne i Fællesskabet har, i form af vægtet gennemsnit, eller om den også må tage hensyn til resultatet hos den enkelte producent i Fællesskabet.

104 For det andet har sagsøgerne henvist til, at det påhviler Rådet at påvise, om der foreligger væsentlig skade i den forstand, hvori udtrykket anvendes i grundforordningens artikel 3, stk. 1 og 6 (grundforordningens artikel 3, stk. 1, er nu artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1225/2009). Sagsøgerne har først og fremmest anført, at når størsteparten af producenterne i EF-erhvervsgrenen ikke er blevet påført skade, kan der ikke foreligge nogen væsentlig skade for EF-erhvervsgrenen ud fra hverken et juridisk eller faktisk synspunkt. Endvidere er foranstaltninger, som er foreskrevet på disse betingelser, efter sagsøgernes opfattelse uforholdsmæssige. Endelig har sagsøgerne hævdet, at

konstateringen af, at der foreligger skade for en EF-erhvervsgren, hvoraf størsteparten ikke er blevet påført skade, ikke kan anses for at være baseret på et »troværdigt og tillidsvækkende bevis« eller for at være foretaget på rimelig vis. Grundforordningens artikel 3, stk. 2 (nu artikel 3, stk. 2, i forordning nr. 1225/2009), fordrer imidlertid, at en sådan konstatering baseres på positivt bevismateriale og indebærer en objektiv undersøgelse af den påståede dumpingimports indvirkning på EF-erhvervsgrenen.

105 For det tredje er sagsøgerne af den opfattelse, at Rådets fremgangsmåde, som bestod i at fastlægge skaden på grundlag af de samlede resultater, som EF-erhvervsgrenen havde, i form af vægtet gennemsnit, ikke er fastsat i grundforordningen, og at det ved nævnte forordning så meget desto mere ikke er bestemt, at det er den eneste metode til konstatering af, om der foreligger skade. Såfremt Rådets fremgangsmåde, som bestod i at fastlægge skaden på grundlag af de samlede resultater, som EF-erhvervsgrenen havde, i form af vægtet gennemsnit, er korrekt, vil denne fremgangsmåde desuden være i strid med forbuddet mod misbrug af beføjelser, der er et generelt princip i EU-retten, således som det er fastslået i retspraksis.

106 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

107 Sagsøgerne har nærmere bestemt bestridt Rådets konklusion, hvorefter EF-erhvervsgrenen er blevet påført skade, hvorimod sagsøgerne er af den opfattelse, at to producenter i Fællesskabet, der repræsenterede størsteparten af EF-erhvervsgrenen, havde

en stabil og endda stigende produktion, omsætning og grad af kapacitetsudnyttelse. De har hævdet, at Rådet derved tilsidesatte grundforordningens artikel 3, stk. 6.

- 108 Behandlingen af det tredje anbringende må foretages i to etaper. Først fortolkes grundforordningens artikel 3, stk. 6, og mere generelt nævnte forordnings artikel 3, som vedrører konstateringen af, om der foreligger skade, med henblik på at fastslå, hvilke krav sidstnævnte bestemmelse stiller til institutionerne med hensyn til metoden til fastsættelse af skaden. Dernæst efterprøves, om institutionerne har handlet i overensstemmelse med principperne i denne bestemmelse, herunder henset til FerroPems og FerroAtlánticas situation, som sagsøgerne har beskrevet den.
- 109 Først bemærkes, hvad angår fortolkningen af grundforordningens artikel 3, stk. 6, som ifølge sagsøgerne er tilsidesat, at bestemmelsen indeholder tre principper. For det første indebærer vurderingen af skaden, at institutionerne skal påvise dumpingimportens indvirkning på EF-erhvervsgrenen. For det andet præciserer denne bestemmelse, at det er følgerne af dumpingimportens omfang og/eller prisniveau, der skal påvises. For det tredje skal skaden være væsentlig.
- 110 Derimod foreskriver denne bestemmelse ikke en metode, som institutionerne skal følge ved undersøgelsen af de følgerne af dumpingimportens omfang og/eller priser har på EF-erhvervsgrenen. I denne forbindelse skal der henvises til grundforordningens artikel 3, stk. 2 og 5. Grundforordningens artikel 3, stk. 2, fastsætter i generelle vendinger, at en konstatering af, om der foreligger skade, baseres på positivt bevismateriale og indebærer en objektiv undersøgelse. Grundforordningens artikel 3, stk. 5, fastsætter, at undersøgelsen af virkningerne af dumpingimporten for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet skal omfatte en vurdering af alle relevante økonomiske faktorer og forhold, der har indflydelse på denne erhvervsgrens situation. Bestemmelsen indeholder en liste, der ikke er udtømmende, over relevante

økonomiske faktorer og forhold og præciserer, at hverken en eller flere af disse faktorer nødvendigvis er udslagsgivende for afgørelsen.

- 111 Det fremgår dermed, nærmere bestemt ved at læse grundforordningens artikel 3, stk. 2, 5 og 6, i sammenhæng, at konstateringen af skade indebærer en objektiv undersøgelse baseret på positivt bevismateriale af de følgevirkninger, som dumpingimportens omfang og/eller prisniveau har på situationen i den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, og at denne undersøgelse omfatter en vurdering af de økonomiske faktorer og forhold, der er relevante for denne erhvervsgrens situation.
- 112 Endvidere præciseres, at begrebet erhvervsgren i Fællesskabet, som grundforordningens artikel 3, stk. 2, 5 og 6, henviser til, er defineret i samme forordnings artikel 4, stk. 1 (nu artikel 4, stk. 1, i forordning nr. 1225/2009), der fastsætter, at der ved »erhvervsgren i Fællesskabet« forstås samtlige producenter i Fællesskabet eller de af dem, hvis samlede produktion af de pågældende varer udgør en betydelig del, som defineret i artikel 5, stk. 4 (nu artikel 5, stk. 4, i forordning nr. 1225/2009), af den samlede produktion i Fællesskabet af sådanne varer.
- 113 Grundforordningens artikel 5 omhandler indledningen af antidumpingproceduren. Bestemmelsens stk. 4 bestemmer, at den klage, på grundlag af hvilken proceduren er indledt, anses for at være indgivet af eller på vegne af en EF-erhvervsgren, hvis den har tilslutning fra de producenter i Fællesskabet, hvis samlede produktion udgør mere end 50 % af den samlede produktion af den pågældende vare i Fællesskabet.

- 114 Følgelig fremgår det for det første af analysen af de bestemmelser, der er nævnt i præmis 109-113 ovenfor, at det, selv om institutionernes undersøgelse skal føre til den konklusion, at en EF-erhvervsgren er blevet påført væsentlig skade, ikke er et krav, at alle relevante økonomiske faktorer og forhold udviser en negativ tendens. For det andet skal institutionerne undersøge dumpingimportens følger på hele EF-erhvervsgrenens situation — dvs. på alle producenterne i Fællesskabet eller i det mindste på situationen for de producenter i Fællesskabet, der har tilsluttet sig indledningen af antidumpingproceduren, og hvis samlede produktion udgør mere end 50 % af den samlede produktion af den pågældende vare i Fællesskabet — men de kan frit vælge, hvilken metode de vil anvende for at nå frem til dette resultat. Som anført af sagsøgerne, kan institutionerne f.eks. lige så vel vælge at påvise, at hver enkelt producent i Fællesskabet er påført skade, som at påvise forekomsten af en sådan skade på grundlag af samlede resultater eller et vægtet gennemsnit heraf for alle de producenter i Fællesskabet, der udgør en erhvervsgren i Fællesskabet i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i grundforordningens artikel 4, stk. 1, og artikel 5, stk. 4.
- 115 Herefter efterprøves, om institutionernes undersøgelse i denne sag er foretaget i overensstemmelse med grundforordningens artikel 3, stk. 6, og mere generelt samme forordnings artikel 3, som den er fortolket i præmis 109-114 ovenfor.
- 116 Indledningsvis bemærkes, at Unionens institutioner inden for den fælles handelspolitik og ganske særligt med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge (jf. Domstolens dom af 27.9.2007, sag C-351/04, IKEA Wholesale, Sml. I, s. 7723, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis, og af 3.9.2009, sag C-535/06 P, Mosaer Baer India mod Rådet, Sml. I, s. 7051, præmis 85).
- 117 Det følger af fast retspraksis, at konstateringen af, om der foreligger skade, kræver, at der foretages en bedømmelse af en række komplicerede omstændigheder, og

domstolsprøvelsen af institutionernes skøn skal således begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning (dommen i sagen Mosaeer Baer India mod Rådet, nævnt i præmis 116 ovenfor, præmis 86).

- 118 I denne forbindelse bemærkes, at institutionerne har vurderet skaden på grundlag af oplysninger vedrørende seks producenter i Fællesskabet, herunder FerroPem og FerroAtlántica. Endvidere bemærkes, at de forklaringer, som Kommissionen har fremlagt i denne forbindelse, fremgår af 77. og 78. betragtning til forordningen om midlertidig told og ikke er bestridt af sagsøgerne. Således har Kommissionen forklaret, at der i undersøgelsesperioden var syv producenter af ferrosilicium i Fællesskabet, at klagen, som lå til grund for den antidumpingprocedure, der gav anledning til den anfægtede forordning, var indgivet af fem producenter i Fællesskabet, at den sjette producent i Fællesskabet havde valgt at tilslutte sig proceduren ved at deltage samarbejdende i undersøgelsen, og at den syvende producent ikke havde taget stilling og ikke havde fremlagt nogen oplysninger. Ifølge Kommissionen stod de seks samarbejdsvillige producenter i Fællesskabet for 95 % af Fællesskabets produktion af ferrosilicium i undersøgelsesperioden.
- 119 På dette grundlag undersøgte institutionerne, hvordan de relevante økonomiske faktorer og forhold havde udviklet sig i forhold til situationen i EF-erhvervsgrenen, i overensstemmelse med grundforordningens artikel 3, stk. 5. Denne undersøgelse blev foretaget på grundlag af samlede resultater eller et vægtet gennemsnit, afhængigt af karakteren af de økonomiske faktorer og forhold hos de seks producenter i Fællesskabet, som havde udvist samarbejdsvillighed i forbindelse med undersøgelsen. Således har Kommissionen i 91.-106. betragtning til forordningen om midlertidig told bl.a. vurderet udviklingen i produktionen i Fællesskabet, produktionskapaciteten, kapacitetsudnyttelsen, lagerbeholdningen, omsætningen, markedsandelene, vægtede gennemsnitspriser, rentabiliteten, likviditetsstrømmene, investeringerne, forrentningerne af investeret kapital, mulighederne for at tilvejebringe kapital, beskæftigelsen, produktiviteten og lønningerne. Sagsøgerne har ikke bestridt taloplysningerne i nævnte betragtninger. Kommissionen har i 107.-109. betragtning til forordningen om

midlertidig told konkluderet, at selv om visse økonomiske forhold var forblevet stabile eller havde udvist en positiv tendens, blev EF-erhvervsgrenens situation samlet set markant forværret i den betragtede periode. Denne analyse har Rådet tilsluttet sig i dens helhed i 82. betragtning til den anfægtede forordning.

- 120 Nærmere bestemt viste den undersøgelse, der er foretaget i henholdsvis 91., 93. og 95. betragtning til forordningen om midlertidig told af udviklingen i produktionen, i kapacitetsudnyttelsen og i omsætningen, en negativ tendens, selv om oplysningerne fra FerroPem og FerroAtlántica, der var omfattet af undersøgelsen, var stabile og viste en positiv udvikling, således som sagsøgerne har hævdet.
- 121 Følgelig må den metodik, som institutionerne har anvendt i forbindelse med denne undersøgelse, dvs. brugen af samlede resultater eller et vægtet gennemsnit, anses for at være i overensstemmelse med grundforordningens artikel 3, stk. 6, og mere generelt nævnte forordnings artikel 3, som den er fortolket i præmis 109-114 ovenfor. Heraf følger, at da ingen af de af sagsøgerne fremførte argumenter kan påvise, at denne undersøgelse beror på et åbenbart urigtigt skøn, kan der ikke rejses tvivl om denne undersøgelse.
- 122 For det første er det argument, hvorefter anførelsen af, at Rådet ved vurderingen af skaden kun må tage hensyn til de økonomiske faktorer, der påvirker alle producenter i EF-erhvervsgrenen på samme måde, er behæftet med en retlig fejl, nemlig uden betydning, eftersom Rådet som anført i præmis 119 og 120 ovenfor ikke nøjedes med kun at tage hensyn til de økonomiske faktorer, der påvirkede alle producenterne i EF-erhvervsgrenen på samme måde.

- 123 For det andet er det argument, hvorefter konstateringen af, at der foreligger skade for en EF-erhvervsgren, hvoraf størsteparten ikke er blevet påført skade, ikke kan anses for at være baseret på et »troværdigt og tillidsvækkende bevis« eller for at være foretaget på rimelig vis, ikke overbevisende. Dels er det nemlig fastslået i præmis 119 og 120 ovenfor, at oplysningerne fra FerroPem og FerroAtlántica blev taget i betragtning, og at den af institutionerne foretagne undersøgelse er i overensstemmelse med grundforordningens artikel 3, stk. 6, og mere generelt nævnte forordnings artikel 3. Dels har sagsøgerne ikke fremført nogen omstændigheder med henblik på at påvise, at nævnte undersøgelse beror på et åbenbart urigtigt skøn, f.eks. at oplysningerne fra FerroPem og FerroAtlántica om produktionen, om omsætningen og om produktionskapaciteten skulle have været behandlet som vægtede og ikke samlede resultater.
- 124 For det tredje må sagsøgernes klagepunkt om misbrug af beføjelser afvises grundet manglende klarhed i henhold til artikel 21, stk. 1, i statuten for Domstolen, der i medfør af samme statuts artikel 53, stk. 1, finder anvendelse på Retten, og til artikel 44, stk. 1, litra c) og d), i Rettens procesreglement som fortolket i den retspraksis, der er henvist til i præmis 60 ovenfor.
- 125 Det følger heraf, at det tredje anbringende delvist må forkastes og delvist afvises.

4. Det fjerde anbringende vedrørende analysen af årsagsforbindelsen mellem dumpingimporterne og skaden

- 126 Det fjerde anbringende består af seks led.

4. Det fjerde anbringendes første led om den indvirkning, det havde på EF-erhvervsgrenen, at producenter i tredjelande trak sig tilbage fra markedet i Fællesskabet, og at visse producenter i Fællesskabet omstillede og reducerede deres produktion

Parternes argumenter

¹²⁷ For det første har sagsøgerne hævdet, at Rådets konklusion vedrørende indvirkningen af dumpingimportens omfang på EF-erhvervsgrenen, som er indeholdt i 112.-114. betragtning til forordningen om midlertidig told og fastholdt i 86. betragtning til den anfægtede forordning, åbenbart er behæftet med fejl og er i strid med grundforordningens artikel 3, stk. 6. De har nemlig henvist til, at de i deres bemærkninger til dokumentet med foreløbige oplysninger påviste, at selv hvis erhvervsgrenen er blevet påført en skade, kan denne ikke være forårsaget af dumpingimporten, da denne import ikke gav mulighed for at overtage nogen markedsandel, som producenterne af ferrosilicium i Fællesskabet ikke frivilligt havde undladt at indtage.

¹²⁸ I denne forbindelse er sagsøgerne først og fremmest af den opfattelse, at de har påvist, at dumpingimportens stigende omfang for en stor dels vedkommende skyldtes et »tomrum«, der var opstået efter, at producenter i Norge, på Island og i Venezuela havde trukket sig tilbage fra markedet i Fællesskabet, og at producenterne af ferrosilicium i Fællesskabet ikke havde mulighed for at efterkomme den deraf følgende efterspørgsel fra kunder i Fællesskabet. Den resterende del af dumpingimportens stigende omfang kan forklares med, at en producent af ferrosilicium, OFZ a.s., gik over til at producere en anden vare, at en stor producent i Fællesskabet, Huta Laziska S.A., reducerede sin produktion i meget væsentligt omfang som følge af en alvorlig strid med selskabets energiudbydere, og at en anden producent af ferrosilicium i Fællesskabet, Vargön Alloys AB, reducerede sin produktion på grund af store energiomkostninger.

- 129 Dernæst har sagsøgerne tilføjet, at selv hvis det skulle vise sig at være rigtigt, at erstatningen af ferrosilicium fra tredjelande ikke var årsag til, at EF-erhvervsgrenen fik reduceret sin markedsandel, og at den havde en uudnyttet kapacitet og dumpingpriser, betyder dette ikke i sig selv, at dumpingimporten udgjorde den reelle årsag til dens ringe konkurrencedygtighed. Således var den stigende import fra Venezuela og Island i betydeligt omfang skyld i EF-erhvervsgrenens produktionsnedgang ligesom de frivillige tiltag, som producenterne i Fællesskabet tog som følge af strid med energidbydere og stigende produktionsomkostninger.
- 130 For det andet har sagsøgerne i replikken på grundlag af procesreglementets artikel 48, stk. 2, hævdet, at Rådet har foretaget et åbenbart urigtigt skøn ved fastlæggelsen af omfanget af og årsagen til EF-erhvervsgrenens frivillige produktionsnedgang. Særligt er det af Rådet anførte, hvorefter Huta Laziska skulle være gået over til at producere siliciummangan grundet strømsvigt og skulle have indstillet sin produktion af ferrosilicium, i strid med oplysningerne i de af sagsøgerne og klagerne fremlagte sagsakter; det af Rådet anførte, hvorefter OFZ ikke havde omlagt sin produktion til siliciummangan, strider mod, hvad klagerne har angivet, og mod OFZ's regnskaber; det af Rådet anførte, hvorefter Vargön Alloys af tekniske årsager ikke var i stand til at omstille sin produktion til ferrokrom, er urigtigt, hvilket fremgår af dette selskabs regnskab, og selv samme regnskab er baggrunden for, at sagsøgerne anførte, at Vargön Alloys havde besluttet at indstille sin produktion på grund af strømsvigt.
- 131 For det tredje har sagsøgerne ligeledes i replikken hævdet, at det udgør en tilsidesættelse af deres ret til forsvar, at det af Rådet anførte vedrørende Huta Laziska og OFZ, som der er henvist til i præmis 130 ovenfor, først fremgik af svarskriftet.
- 131 For det fjerde har sagsøgerne gjort gældende, at Rådet har tilsidesat sin pligt til at udvise omhu, som den er fastsat bl.a. i Rettens dom af 13. juli 2006, Shandong Reipu

Biochemicals mod Rådet (sag T-413/03, Sml. II, s. 2243, præmis 49), og sin begrundelsespligt. Således har Rådet i dokumentet med endelige oplysninger som respons på de af sagsøgerne fremførte argumenter, der er gengivet i præmis 128 ovenfor, erkendt, at den omtvistede import havde kunnet erstatte importen fra tredjelandene. I forbindelse med vurderingen af, om der foreligger årsagsforbindelse, har det imidlertid anført, at den stigende dumpingimport »ligeledes faldt sammen med en betydelig omsætningsnedgang for EF-erhvervsgrenen (-37%) og med et betydeligt tab af markedsandele (-11%), hvilket faktisk synes at bevise en klar årsagsforbindelse mellem dumpingimporten og den skade, der er lidt af EF-erhvervsgrenen«. Dette ræsonnement udgør blot en gentagelse af den konklusion, som allerede blev draget i forordningen om midlertidig told, og det imødegår ikke sagsøgernes argumenter, hvilket efter deres opfattelse viser, at Rådet hverken har analyseret disse argumenter med den fornødne omhu eller givet en tilstrækkelig begrundelse.

¹³³ Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

— Klagepunktet vedrørende de markedsandele, som blev ledige efter producenter i tredjelande og i Fællesskabet

¹³⁴ Sagsøgerne har nærmere bestemt hævdet, at institutionerne har foretaget et åbenbart urigtigt skøn og tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 6, idet de ikke tog i betragtning, at dumpingimporten indtog de markedsandele, som forinden var blevet ledige efter producenter i tredjelande og i Fællesskabet.

- 135 Hertil bemærkes for det første, at det ifølge grundforordningens artikel 3, stk. 6, skal påvises, at dumpingimportens omfang og/eller prisniveau påvirker en EF-erhvervsgren.
- 136 For det andet forudsætter spørgsmålet, om en EF-erhvervsgren har lidt skade, og om denne skade kan tilskrives dumpingimport, samt om andre kendte faktorer har bidraget til den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt, ifølge fast retspraksis en vurdering af komplicerede økonomiske forhold, i forbindelse med hvilken institutionerne har en vid skønsbeføjelse. Heraf følger, at Unionens retsinstansers prøvelse af institutionernes vurdering må begrænses til en kontrol af, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, samt til, om der foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de nævnte faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning (jf. i denne retning Rettens dom af 14.3.2007, sag T-107/04, Aluminium Silicon Mill Products mod Rådet, Sml. II, s. 669, præmis 71, og af 17.12.2008, sag T-462/04, HEG og Grap-hite India mod Rådet, Sml. II, s. 3685, præmis 120).
- 137 I lyset af ovenstående betragtninger bemærkes, at Kommissionen i 112.-114. betragtning til forordningen om midlertidig told klart og præcist fremstillede grundene til, at den vurderede, at dumpingimporten havde haft en betydelig negativ indvirkning på EF-erhvervsgrenen.
- 138 Først fremstillede den nemlig i 112. betragtning til forordningen om midlertidig told de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke den havde draget sin konklusion: Mængden af dumpingimporten steg betragteligt i den betragtede periode, og den hertil svarende markedsandel i Fællesskabet steg også; selv om gennemsnitsprisen for denne import steg i den betragtede periode, var de stadig betydeligt lavere end EF-erhvervsgrenens priser i samme periode; i undersøgelsesperioden underbød

gennemsnitsprisen for dumpingimporten EF-erhvervsgrenens priser med 3,7%-11 %, alt efter hvilken eksporterende producent det drejede sig om, med undtagelse af tre samarbejdende eksporterende producenter, for hvilke der ikke kunne konstateres underbud, og de priser, som EF-erhvervsgrenen anvendte, var faldet.

¹³⁹ Derefter vurderede den i 113. betragtning til forordningen om midlertidig told disse faktiske omstændigheder. I denne forbindelse fremhævede den, at stigningen i importmængden til meget lave priser og importens erobring af markedsandele i den betragtede periode faldt sammen med forværringen af EF-erhvervsgrenens situation. Desuden var EF-erhvervsgrenen ifølge Kommissionen ikke i stand til at hæve sine priser til et niveau, der kunne have dækket alle dens omkostninger, da dens salgspriser i undersøgelsesperioden blev underbudt af dumpingimporten.

¹⁴⁰ Denne vurdering tilsluttede Rådet sig i 85. og 86. betragtning til den anfægtede forordning.

¹⁴¹ Sagsøgerne har anfægtet denne vurdering. De mener, at dumpingimporten ikke kan have forårsaget skaden, eftersom denne import blot udfyldte de markedsandele, der forinden var blevet ledige efter dels de norske, islandske og venezuelanske eksporterende producenter, dels de tre producenter af ferrosilicium i Fællesskabet, OFZ, Huta Laziska og Vargön Alloys, som havde reduceret eller omstillet deres produktion.

- 142 Det af sagsøgerne anførte er dog ikke overbevisende af to grunde.
- 143 For det første er det ikke tilstrækkeligt underbygget med beviser. Således har sagsøgerne navnlig henvist til deres bemærkninger til dokumentet med foreløbige oplysninger, hvori de hævder at have fremlagt beviser, der godtgør, dels at dumpingimportens stigende omfang for størstedelens vedkommende skyldtes et »tomrum«, der var opstået, efter at producenter i Norge, på Island og i Venezuela havde trukket sig tilbage fra markedet i Fællesskabet, og at producenterne af ferrosilicium i Fællesskabet ikke havde mulighed for at efterkomme den deraf følgende efterspørgsel fra kunder i Fællesskabet, dels at den resterende del af dumpingimportens stigende omfang kan forklares med, at OFZ, Huta Laziska og Vargön Alloys besluttede at reducere og ændre deres produktion.
- 144 Imidlertid bemærkes, at sagsøgerne har fremlagt beviser på, at importen fra Norge faldt i 2005 og i undersøgelsesperioden. Endvidere har de fremlagt en oversigt, hvoraf fremgår, at importen fra Island og Venezuela faldt i 2005, men også, at den steg igen i 2006. De har ligeledes fremlagt beviser på, at OFZ, Huta Laziska og Vargön Alloys reducerede eller omstillede deres produktion, og at reduktionen for så vidt angår Huta Laziska skyldtes en tvist med selskabets elektricitetsudbyder.
- 145 Det konstateres, at sagsøgerne — bortset fra for Huta Laziskas vedkommende — ikke har fremlagt beviser på, at nedgangen i importen fra Norge, Island og Venezuela samt nedgangen i produktionen i Fællesskabet ikke skyldtes dumpingimporten.

- 146 Desuden har sagsøgerne ikke påvist en klar og præcis sammenhæng mellem dumpingimportens stigende mængde og det tomrum, som de norske, islandske og venezuelanske eksporterende producenter samt OFZ, Huta Laziska og Vargön Alloys efterlod.
- 147 For det andet har sagsøgerne kun fremstillet de faktiske omstændigheder mangelfuldt og delvist, og de har set bort fra flere væsentlige økonomiske faktorerens udvikling.
- 148 Først og fremmest har sagsøgerne underkendt prisens påvirkning. Det bemærkes, som Rådet har gjort det, at udviklingen med hensyn til importens omfang skal vurderes i sammenhæng med dumpingimportens priser, og at sidstnævnte priser skal sammenholdes med de priser, der anvendtes ved importen fra tredjelande, og EF-erhvervsgrenens priser. I denne sag er den import fra tredjelande, der faldt væk og efterlod et »tomrum« på markedet, kendetegnet ved højere priser end dumpingimportens priser. Desuden blev EF-erhvervsgrenens priser underbudt af denne import.
- 149 Endvidere har sagsøgerne underkendt den omstændighed, at EF-erhvervsgrenens markedsandel for størstepartens vedkommende blev mindre. Hvis dumpingimporten blot havde udfyldt de markedsandele, der blev efterladt af eksporterende producenter i andre tredjelande, ville EF-erhvervsgrenens markedsandel være forblevet stabil. Følgelig skulle sagsøgerne have påvist, at den markedsandel, som EF-erhvervsgrenen tabte i den betragtede periode, svarede til OFZ's, Huta Laziskas og Vargön Alloys' produktionsnedgang, hvilket de ikke har gjort.
- 150 Endelig har sagsøgerne set bort fra den omstændighed, at producenterne i Fællesskabet havde en uudnyttet produktionskapacitet. Sagsøgerne har imidlertid hævdet, at producenterne i Fællesskabet frivilligt besluttede ikke at udnytte denne kapacitet, men uden at bevise det.

151 Følgelig kan ingen af de af sagsøgerne fremførte argumenter anses for at påvise, at institutionerne har foretaget et åbenbart urigtigt skøn og har tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 6, i forbindelse med vurderingen indeholdt i 112.-114. betragtning til forordningen om midlertidig told og fastholdt i 85. og 86. betragtning til den anfægtede forordning.

152 Heraf følger, at dette klagepunkt må forkastes som ugrundet.

— Klagepunktet vedrørende omfanget af og årsagen til EF-erhvervsgrenens frivillige produktionsnedgang

153 Sagsøgerne har nærmere bestemt hævdet, at de forklaringer, som Rådet afgav i svarskriftet vedrørende vurderingen af omfanget af og årsagen til reduktionen og omstillingen af OFZ's, Huta Laziskas og Vargön Alloys' produktion, er udtryk for et åbenbart urigtigt skøn, som de ikke kunne gøre gældende i stævningen.

154 Det bemærkes, at dette klagepunkt har samme formål som det foregående klagepunkt, nemlig at det fastslås, at institutionerne har foretaget et åbenbart urigtigt skøn og har tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 6, fordi de foretog en urigtig vurdering af indvirkningen af dumpingimportens omfang på EF-erhvervsgrenen, og særligt fordi de undlod at tage hensyn til, at OFZ, Huta Laziska og Vargön Alloys frivilligt havde reduceret og omstillet deres produktion.

155 For så vidt som det foregående klagepunkt er blevet forkastet som ugrundet, må dette klagepunkt forkastes med samme begrundelse.

— Klagepunktet vedrørende tilsidesættelse af sagsøgernes ret til forsvar

- 156 Sagsøgerne har nærmere bestemt gjort gældende, at det udgør en tilsidesættelse af deres ret til forsvar, at de forklaringer, som Rådet afgav i svarskriftet vedrørende vurderingen af omfanget af og årsagen til reduktionen og omstillingen af OFZ's, Huta Laziskas og Vargön Alloys' produktion, først fremgik af nævnte svarskrift.
- 157 Dette klagepunkt skal efterprøves i lyset af den retspraksis, der er gengivet i præmis 52 og 98 ovenfor. Ifølge denne retspraksis foreligger en tilsidesættelse af retten til forsvar imidlertid kun, hvis sagsøgerne på grund af en af institutionerne begået procedurefejl ikke har været i stand til at give effektivt udtryk for deres opfattelse under den administrative procedure.
- 158 I denne sag er det vigtigt at bemærke, at sagsøgerne har haft lejlighed til at give effektivt udtryk for deres opfattelse under antidumpingproceduren. Således indeholder deres bemærkninger til både dokumentet med foreløbige oplysninger og dokumentet med endelige oplysninger en fylldig redegørelse vedrørende den omstændighed, at producenterne i Fællesskabet frivilligt havde reduceret deres produktion.
- 159 Desuden har institutionerne i dokumentet med endelige oplysninger svaret på det, som sagsøgerne anførte i deres bemærkninger til dokumentet med foreløbige oplysninger. Der er derfor ikke begået nogen procedurefejl af institutionerne, der i svarskriftet blot har svaret på det, som sagsøgerne anførte i stævningen.

160 Følgelig må dette klagepunkt forkastes som ugrundet.

— Klagepunktet vedrørende tilsidesættelse af pligten til at udvise omhu og af begrundelsespligten

161 Sagsøgerne har nærmere bestemt anført, at Rådet har tilsidesat sin pligt til at udvise omhu og sin begrundelsespligt, eftersom dokumentet med endelige oplysninger indeholder et ræsonnement vedrørende dumpingimportens påvirkning af EF-erhvervs-grenen, som blot udgør en gentagelse af den konklusion, som allerede blev draget i forordningen om midlertidig told, og det imødegår ikke de argumenter, som sagsøgerne havde fremsat i deres bemærkninger til dokumentet med foreløbige oplysninger.

162 I denne forbindelse bemærkes, at sagsøgerne ikke kan påberåbe sig tilsidesættelse af pligten til at udvise omhu og af begrundelsespligten, når de faktisk anfægter grundlaget for institutionernes konklusion. Den omstændighed, at sagsøgerne ikke finder institutionernes forklaringer fyldestgørende, påviser nemlig på ingen måde, at sidstnævnte har tilsidesat deres pligt til at udvise omhu og deres begrundelsespligt.

163 I øvrigt henvises der til, at det er fastslået i præmis 159 ovenfor, at dokumentet med endelige oplysninger gav svar på det, som sagsøgerne havde anført i deres bemærkninger til dokumentet med foreløbige oplysninger vedrørende dumpingimportens indvirkning på EF-erhvervs-grenen. Rådet kan derfor ikke foreholdes nogen tilsidesættelse af dets pligt til at udvise omhu og dets begrundelsespligt.

- 164 Heraf følger, at dette klagepunkt må forkastes som ugrundet, og følgelig skal det fjerde anbringendes første led forkastes i sin helhed.

Det fjerde anbringendes andet led om årsagen til den skade, som medlemmerne af EF-erhvervsgrenen hver især har lidt

Parternes argumenter

- 165 Sagsøgerne har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 5 og 6, ved at have afvist at undersøge, om der foreligger årsagsforbindelse i forhold til den enkelte producent i Fællesskabet, og ved i 63.-65. betragtning til den anfægtede forordning at have anført, at en undersøgelse af årsagsforbindelsen skulle foretages for EF-erhvervsgrenen som helhed.
- 166 Til støtte for det anførte, som efter sagsøgernes opfattelse adskiller sig fra det tredje anbringende, har sagsøgerne bemærket, at grundforordningens artikel 3, stk. 5, ikke pålægger de for undersøgelsen ansvarlige myndigheder udelukkende at undersøge de økonomiske faktorer, som har påvirket alle producenterne i Fællesskabet på samme måde. Denne bestemmelse foreskriver ikke blot en undersøgelse af alle økonomiske faktorer, den foreskriver også, at undersøgelsen skal foretages i forhold til »denne erhvervsgrens situation«, hvilket er et meget bredere begreb end »erhvervsgren i Fællesskabet«. Tilsvarende skal grundforordningens artikel 3, stk. 6, efter sagsøgernes opfattelse læses i sammenhæng med samme forordnings artikel 3, stk. 5, således at det ikke kan fastslås, at dumpingimporten er årsag til væsentlig skade, medmindre der er taget hensyn til alle de økonomiske faktorer, der har indflydelse på EF-erhvervsgrenens

situation, hvilket betyder, at de økonomiske faktorer, som påvirker producenterne i Fællesskabet forskelligt, ikke kan lades ude af betragtning. Sagsøgerne har tilføjet, at hvis disse faktorer blev ladet ude af betragtning, ville det være alt for let at konkludere, at der foreligger årsagsforbindelse mellem dumpingimporten og enhver skade på grundlag af det tidsmæssige sammenfald mellem nævnte import og skaden.

¹⁶⁷ Desuden har sagsøgerne anført, at de har fremlagt adskillige beviser med henblik på at påvise for det første, at dumpingimporten ifølge oplysninger om produktionen fra to producenter i Fællesskabet, der repræsenterer størstedelen af EF-erhvervsgrenen, ikke havde bevirket produktionsnedgang; for det andet, at fire producenter i Fællesskabet, der repræsenterer størstedelen af EF-erhvervsgrenen, havde indført betydelige prisstigninger; og for det tredje, at en af de væsentligste producenter i Fællesskabet, Huta Laziska, havde reduceret sin produktion med 60 000 tons på grund af vanskeligheder med elektricitetsforsyningen. Rådet har ikke bestridt disse faktiske omstændigheder.

¹⁶⁸ Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

¹⁶⁹ Mens dette led af det fjerde anbringende har til formål at sætte spørgsmålstegn ved, om institutionernes vurdering af årsagsforbindelsen er velbegrunderet, bemærkes, at alle de argumenter, sagsøgerne har påberåbt sig til støtte for dette led, med en enkelt undtagelse i det væsentlige vedrører vurderingen af den skade, der er påført EF-erhvervsgrenen. Således angår alene argumentet vedrørende Huta Laziska vurderingen af årsagsforbindelsen, idet sagsøgerne tilsigter at påvise, at den skade, som denne

producent i Fællesskabet er blevet påført, ikke er forårsaget af dumpingimporten, men af vanskeligheder med elektricitetsforsyningen. Derimod angår spørgsmålet vedrørende grundforordningens artikel 3, stk. 5 og 6, ikke vurderingen af årsagsforbindelsen, men vurderingen af skadesfaktorerne. Det samme gælder argumentet vedrørende produktionen fra to producenter i Fællesskabet, der repræsenterer størstedelen af EF-erhvervsgrenen, og vedrørende de prisstigninger, der blev indført af fire producenter i Fællesskabet, der ligeledes repræsenterer størstedelen af EF-erhvervsgrenen.

- 170 Under disse omstændigheder bemærkes for det første vedrørende de argumenter, der nærmere bestemt vedrører vurderingen af skaden, at det er fastslået i præmis 118-123 ovenfor, at den metodik, som institutionerne har anvendt i forbindelse med vurderingen af den skade, der er lidt af EF-erhvervsgrenen, er i overensstemmelse med grundforordningens artikel 3, og at sagsøgerne ikke har bestridt taloplysningerne om produktionen i Fællesskabet, produktionskapaciteten, kapacitetsudnyttelsen, lagerbeholdningen, omsætningen, markedsandelene, vægtede gennemsnitspriser, rentabiliteten, likviditetsstrømmene, investeringerne, forrentningerne af investeret kapital, mulighederne for at tilvejebringe kapital, beskæftigelsen, produktiviteten og lønningerne.
- 171 Heraf følger, at institutionerne ikke kan anses for at have ladet visse økonomiske faktorer, som efter sagsøgernes opfattelse påvirker producenterne i Fællesskabet forskelligt, ude af betragtning. Institutionerne har særligt vedrørende udviklingen i produktionen og priserne på behørig vis taget hensyn til oplysninger om alle de producenter i Fællesskabet, som havde udvist samarbejdsvillighed i forbindelse med undersøgelsen.
- 172 For det andet bemærkes indledningsvis om argumentet vedrørende Huta Laziska, at undersøgelsen af, om der foreligger årsagsforbindelse, ikke nødvendigvis skal foretages for EF-erhvervsgrenen som helhed på en sådan måde, at der ikke kan tages

hensyn til enhver skade, som den enkelte producent måtte være blevet påført af anden grund end dumpingimporten. Inden for rammerne af undersøgelsen af, hvad der kaldes »manglende tilskrivning« som fastsat ved grundforordningens artikel 3, stk. 7 (nu artikel 3, stk. 7, i forordning nr. 1225/2009), skal institutionerne dels undersøge alle andre kendte faktorer end dumpingimporten, som samtidig skader EF-erhvervs-grenen, dels sikre, at skade, der forvoldes af sådanne andre faktorer, ikke tilskrives dumpingimporten. Grundforordningens artikel 3, stk. 7, præciserer ikke, at denne undersøgelse kun skal tage hensyn til skade, der grundet andre faktorer påføres EF-erhvervs-grenen som helhed. Henset til formålet med denne bestemmelse, som er at sikre, at institutionerne sonderer mellem skadevirkninger af dumpingimporten og af disse andre faktorer, er det muligt, at skade, der påføres en enkelt producent i Fælles-kabet grundet en anden faktor end dumpingimporten, under visse omstændigheder skal tages i betragtning, idet denne faktor har bidraget til den skade, som undersøges for EF-erhvervs-grenen som helhed.

- 173 Det konstateres, at der i 101. betragtning til den anfægtede forordning er taget be-hørigt hensyn til den skade, som måtte være blevet påført Huta Laziska på grund af vanskeligheder med elektricitetsforsyningen. Således har Rådet på baggrund af ana-lysen forklaret, at selv hvis oplysningerne om denne producent kunne udelades fra skadesvurderingen, ville tendensen for EF-erhvervs-grenen stadig vise, at den er påført skade. Sagsøgerne har imidlertid ikke forsøgt at påvise, at sidstnævnte betragtning beror på et åbenbart urigtigt skøn.

- 174 Det konstateres som følge heraf, at der ikke kan gives sagsøgerne medhold i argu-mentet vedrørende Huta Laziskas situation, og at dette led af det fjerde anbringende, henset til de foregående betragtninger som helhed, må forkastes som ugrundet.

Det fjerde anbringendes tredje led om EF-erhvervsgrenens produktionsnedgang

Parternes argumenter

175 Sagsøgerne er af den opfattelse, at Rådets konklusion, hvorefter dumpingimporten har bevirket en produktionsnedgang for EF-erhvervsgrenen, er åbenbart urigtig, eftersom størsteparten af producenterne i Fællesskabet ikke havde en produktionsnedgang.

176 Sagsøgerne har nemlig henvist til, at de har fremskaffet beviser, der påviser, at to producenter i Fællesskabet, FerroAtlántica og FerroPem, som repræsenterer størsteparten af EF-erhvervsgrenen, trods dumpingimporten ikke havde en produktionsnedgang. Hvis den omtvistede import i sig selv havde haft en negativ indvirkning på EF-erhvervsgrenens produktion, skulle en sådan negativ udvikling efter sagsøgernes opfattelse imidlertid kunne konstateres for hver enkelt producent i Fællesskabet. Eftersom oplysningerne i sagsakterne i sagen viser en meget forskellig udvikling for producenterne i Fællesskabet, bør den »forenklede konklusion«, hvorefter dumpingimporten steg mærkbart, hvilket gav anledning til EF-erhvervsgrenens produktionsnedgang, underkendes.

177 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

- 178 Sagsøgerne har i det væsentlige hævdet, at Rådets konklusion, hvorefter dumpingimporten har bevirket en produktionsnedgang for EF-erhvervsgrenen, er åbenbart urigtig, eftersom to producenter i Fællesskabet, som repræsenterer størsteparten af EF-erhvervsgrenen, ikke havde en produktionsnedgang.
- 179 Det bemærkes, at selv om dette led har til formål at sætte spørgsmålstegn ved, om institutionernes vurdering af årsagsforbindelsen er velbegrunderet, hvorimod det tredje anbringende har til formål at rejse tvivl om, hvorvidt vurderingen af skaden er velbegrunderet, er den af sagsøgerne fremførte argumentation for dette led ikke desto mindre magen til argumentationen for det tredje anbringende. Heraf følger, at denne argumentation af de grunde, der er fremstillet i præmis 107-123 ovenfor, må anses for at være ugrundet.
- 180 Følgelig må dette led af det fjerde anbringende forkastes som ugrundet.

Det fjerde anbringendes fjerde led om indvirkningen af den omkostningsstigning, som EF-erhvervsgrenen måtte bære

Parternes argumenter

- 181 For det første har sagsøgerne gjort gældende, at det anførte i forordningen om midlertidig told og i den anfægtede forordning, dels om, at energipriserne var steget på

verdensplan, herunder i de omhandlede lande, og det i nogle tilfælde meget mere end i Europa, dels om, at tilstedeværelsen af lavprisdumpingimport ikke tillod EF-erhvervsgrenen at overvælde omkostningsstigningen på dens kunder, beror på et åbenbart urigtigt skøn.

182 Sagsøgerne er først og fremmest af den opfattelse, at Rådet har foretaget et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til indvirkningen af stigningen i produktionsomkostningerne. De har i denne forbindelse henvist til, at de under undersøgelsesproceduren fremskaffede beviser, der påviser, dels at EF-erhvervsgrenens udgift til arbejdskraft pr. enhed var steget med i gennemsnit 45 % pr. ton, dels at energiomkostningerne for alle producenter i Fællesskabet bortset fra én var steget med mere end 10 %. De havde desuden bevist, at disse omkostninger var steget betydeligt mere i Unionen end i andre dele af verden, herunder de af dumpingimporten berørte lande. Rådet tog imidlertid ikke hensyn til disse beviser og bestred dem heller ikke.

183 Dernæst har sagsøgerne anført, at Rådet har foretaget et åbenbart urigtigt skøn af betydningen af efterspørgslen fra stål- og støbeindustrien for den mulighed, som EF-erhvervsgrenen havde for at overvælde denne omkostningsstigning på forbrugerne. I denne forbindelse har sagsøgerne henvist til, at Rådet på grundlag af en grafisk fremstilling, der viser, at der ikke er nogen sammenhæng mellem produktionen på verdensplan af råstål og kontraktpriserne på ferrosilicium i Unionen, i dokumentet med endelige oplysninger har anført, at stålproducenternes efterspørgsel ikke havde spillet nogen rolle for prisfastsættelsen, eftersom prisen på ferrosilicium på fællesskabsplan i nogle perioder var faldende trods en stigende efterspørgsel fra stål- og støbeindustrien.

184 Ifølge sagsøgerne beviser den af Rådet anvendte grafiske fremstilling imidlertid, at priserne samlet set har udviklet sig parallelt med efterspørgslen på stål. Desuden

anvendte Rådet ikke en egnet grafisk fremstilling, og det skulle have analyseret udviklingen i stålproduktionen i Fællesskabet i forhold til udviklingen i priserne på ferrosilicium på fællesskabsmarkedet. Denne analyse ville have vist, at prisen på ferrosilicium på fællesskabsplan nøjagtigt fulgte udviklingen i stålproduktionen i Fællesskabet, at stålproduktionen i Fællesskabet var den afgørende faktor for prisen på ferrosilicium, og at det som følge heraf var efterspørgslen fra stålproducenterne, der havde begrænset muligheden for at overvælte stigningen i produktionsomkostningerne på forbrugerne.

- 185 For det andet har sagsøgerne hævdet, at Rådet har tilsidesat sin pligt til at udvise omhu og sin begrundelsespligt, for så vidt som Rådet — til trods for at de under undersøgelsesproceduren fremskaffede en række beviser på stigningen i produktionsomkostningerne — hverken har bestridt eller kommenteret disse argumenter.
- 186 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

— Klagepunktet vedrørende åbenbart urigtige skøn

- 187 Sagsøgerne har i det væsentlige hævdet, at Rådet foretog åbenbart urigtige skøn i forbindelse med vurderingen af, hvilken indvirkning den omkostningsstigning, som EF-erhvervsgrænsen måtte bære, havde.

- 188 Hertil bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at Rådet og Kommissionen er forpligtet til at undersøge, om den skade, de ønsker at gøre gældende, rent faktisk skyldes dumpingimporten, og til at se bort fra enhver skade, der skyldes andre faktorer (Domstolens dom af 11.6.1992, sag C-358/89, Extramet Industrie mod Rådet, Sml. I, s. 3813, præmis 16).
- 189 Desuden følger det af den retspraksis, der er henvist til i præmis 136 ovenfor, at spørgsmålet, om andre faktorer end dumpingimporten har bidraget til den skade, som EF-erhvervsgrenen har lidt, forudsætter en vurdering af komplicerede økonomiske forhold, i forbindelse med hvilken institutionerne har en vid skønsbeføjelse, hvilket betyder, at Unionens retsinstanser kun kan foretage en begrænset prøvelse af denne vurdering.
- 190 I denne forbindelse bemærkes, at institutionerne i 131.-133. betragtning til forordningen om midlertidig told og i 97.-99. betragtning til den anfægtede forordning har fremstillet grundene til, at de vurderede, at stigningen i produktionsomkostningerne ikke kunne ændre ved, at der var årsagsforbindelse mellem dumpingimporten og skaden. Der er tre led i deres ræsonnement: For det første har de understreget, at den konstaterede omkostningsstigning i ferrolegeringsindustrien normalt opstår på verdensplan og derved påvirker industrien på verdensplan i samme grad. For det andet har de bemærket, at omkostningsstigningen fandt sted i løbet af den betragtede periode. For det tredje har de konstateret, at selv om der delvis blev kompenseret for denne stigning ved stigninger i salgspriserne, tillod tilstedeværelsen af lavprisdumpingimport ikke EF-erhvervsgrenen at overvælte hele virkningen af dens omkostningsforøgelser på dens salgspriser.
- 191 Sagsøgerne har bestridt dette ræsonnement og henvist til, at de under den administrative procedure fremlagde to serier af beviser, der påviste, at der ikke er

årsagsforbindelse mellem dumpingimporten og skaden. Dels har de hævdet at have bevist, at energipriserne var højere i Unionen end på verdensplan. De har herved henvist til generelle bemærkninger fremsat af Kommissionen i »den tredje energipakke« og af Alliance of Energy-Intensive Industries. Dels har de anført, at de har påvist, at efterspørgslen på stål havde afgørende betydning for, at EF-erhvervsgrenen ikke havde mulighed for at overvælte omkostningsstigningen på priserne. I denne forbindelse har de fremlagt en grafisk fremstilling, der viser udviklingen i stålproduktionen i Fællesskabet i forhold til prisen på ferrosilicium, ligeledes i Fællesskabet. Ifølge sagsøgerne påviser denne grafiske fremstilling, at prisen på ferrosilicium i Fællesskabet nøjagtigt følger stålproduktionen i Fællesskabet, og at nævnte stålproduktion følgelig er den afgørende faktor for prisen på ferrosilicium. De har sat denne grafiske fremstilling op imod den, som institutionerne fremlagde i dokumentet med endelige oplysninger, og som viste, at der ikke er nogen sammenhæng mellem efterspørgslen på stål på verdensplan og kontraktpriserne på ferrosilicium i Fællesskabet.

¹⁹² Ikke desto mindre konstateres, at ingen af de af sagsøgerne fremlagte beviser er afgørende. Først og fremmest bemærkes vedrørende beviset på, at energipriserne var højere i Fællesskabet end på verdensplan, at sagsøgerne nøjes med at henvise til generelle bemærkninger, men ikke fremlægger nogle taloplysninger. Særligt har de ikke foretaget nogen præcis sammenligning med taloplysninger af energipriserne i Fællesskabet og på verdensplan, og de har heller ikke bevist, at denne stigning i energipriserne i Fællesskabet havde et sådant omfang, at den forårsagede den skade, som EF-erhvervsgrenen er påført.

¹⁹³ Herefter bemærkes vedrørende den grafiske fremstilling af udviklingen i stålproduktionen i Fællesskabet i forhold til prisen på ferrosilicium i Fællesskabet, at sagsøgerne nøjes med i generelle vendinger på grundlag af denne grafiske fremstilling at anføre, at prisen på ferrosilicium i Fællesskabet nøjagtigt følger stålproduktionen. De

har imidlertid ikke analyseret denne grafiske fremstilling med henblik på at påvise, at efterspørgslen på stål (dvs. stålproduktionen) havde udviklet sig sådan, at producenterne i Fællesskabet ikke i løbet af undersøgelsesperioden havde kunnet overvælde omkostningsstigningen på priserne. Ydermere bemærkes, at den grafiske fremstilling viser en stigning i stålproduktionen i de tre første kvartaler i undersøgelsesperioden, som strakte sig fra den 1. oktober 2005 til den 30. september 2006, mens der kun var et fald i fjerde kvartal. Den grafiske fremstilling viser ligeledes, at prisen på ferrosilicium i Fællesskabet steg i hele undersøgelsesperioden. Sagsøgerne har imidlertid ikke forklaret, hvorfor stigningen i stålproduktionen i de tre første kvartaler af undersøgelsesperioden ikke var tilstrækkelig til at føre til en prisstigning, som kunne give producenterne af ferrosilicium i Fællesskabet mulighed for at overvælde stigningen i produktionsomkostningerne på forbrugerne.

¹⁹⁴ Følgelig kan de af sagsøgerne fremlagte beviser ikke påvise, at omkostningsstigningen forårsagede den skade, som EF-erhvervsgrenen er påført.

¹⁹⁵ Henset til det foregående, særligt institutionernes ræsonnement i forordningen om midlertidig told og i den anfægtede forordning og den utilstrækkelige karakter af de af sagsøgerne fremlagte beviser, må det af sidstnævnte hævdede om åbenbart urigtige skøn forkastes.

¹⁹⁶ Derfor må dette klagepunkt forkastes som ugrundet.

— Klagepunktet vedrørende tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik og af begrundelsespligten

- ¹⁹⁷ Sagsøgerne har nærmere bestemt hævdet, at Rådet har tilsidesat sin pligt til at udvise omhu og sin begrundelsespligt, for så vidt som Rådet — til trods for at de under undersøgelsesproceduren fremskaffede en række beviser på stigningen i produktionsomkostningerne — hverken har bestridt eller kommenteret disse argumenter.
- ¹⁹⁸ Hertil bemærkes først og fremmest, at Rådet — i modsætning til det af sagsøgerne hævdede — har kommenteret på de beviser, sagsøgerne har fremlagt for det. Således har institutionerne svaret på det af sagsøgerne hævdede vedrørende produktionsomkostningerne i 131.-133. betragtning til forordningen om midlertidig told, i dokumentet med endelige oplysninger, dokumentet med endelige oplysninger stilet til CHEMK og i 97.-99. betragtning til den anfægtede forordning. Desuden har institutionerne svaret på det af sagsøgerne hævdede vedrørende efterspørgslen på stål i dokumentet med endelige oplysninger og i dokumentet med endelige oplysninger stilet til CHEMK. Derfor kan institutionerne ikke med rette foreholdes at have tilsidesat deres pligt til at udvise omhu og deres begrundelsespligt.
- ¹⁹⁹ Som anført i præmis 162 ovenfor, kan sagsøgerne desuden ikke påberåbe sig tilsidesættelse af pligten til at udvise omhu og af begrundelsespligten, når de faktisk anfægter grundlaget for institutionernes konklusion. Den omstændighed, at sagsøgerne ikke finder institutionernes forklaringer fyldestgørende, påviser nemlig på ingen måde, at sidstnævnte har tilsidesat deres pligt til at udvise omhu og deres begrundelsespligt.

- 200 Heraf følger, at dette klagepunkt må forkastes som ugrundet.
- 201 Henset til de foregående betragtninger som helhed må det fjerde anbringendes fjerde led forkastes som ugrundet.

Det fjerde anbringendes femte led om tilsidesættelse af begrundelsespligten vedrørende undersøgelsen af den skade, der er lidt af Huta Laziska

Parternes argumenter

- 202 Sagsøgerne har anført, at Rådet har tilsidesat sin begrundelsespligt, som den er fastsat i bl.a. Domstolens dom af 9. januar 2003, Petrotub og Republica mod Rådet (sag C-76/00 P, Sml. I, s. 79, præmis 87), eftersom det af Rådet i 101. betragtning til den anfægtede forordning anførte vedrørende indvirkningen på fastlæggelsen af skaden af de konkrete oplysninger om Huta Laziska ikke er understøttet af beviser. Det anførte er efter sagsøgernes opfattelse en »gentagelse«, der ikke bidrager med nogen information og ikke angiver nogen kontrollerbar grund til støtte for Rådets konklusion til trods for dels de af sagsøgerne fremsatte anmodninger i den retning, navnlig i deres bemærkninger til dokumentet med endelige oplysninger, dels de beviser, som sagsøgerne fremskaffede under undersøgelsesproceduren. Disse beviser påviser, at Huta Laziska, som er den største producent af ferrosilicium i Fællesskabet, indstillede sin produktion af ferrosilicium i løbet af 2005-2006 som følge af en strid med selskabets elektricitetsudbyder, og at den skade, som selskabet har lidt, følgelig ikke er forårsaget

af den dumpingimport, der er genstand for undersøgelsesproceduren. Desuden har sagsøgerne gjort gældende, at Huta Laziskas produktionsnedgang var af et sådant omfang, at selskabet var ansvarlig for størsteparten af EF-erhvervsgrenens samlede produktionsnedgang.

- 203 I replikken har sagsøgerne bestridt Rådets bemærkninger, hvorefter de ikke har udbedt sig nærmere oplysninger om den vurdering af skaden, som Rådet foretog uden at inddrage oplysningerne om Huta Laziska, sådan som det fremgår af 101. betragtning til den anfægtede forordning. Således har sagsøgerne den 7. januar 2008 indgivet en klar anmodning herom.
- 204 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

- 205 Sagsøgerne har i det væsentlige anført, at Rådet har tilsidesat sin begrundelsespligt, idet 101. betragtning til den anfægtede forordning vedrørende indvirkningen på fastlæggelsen af skaden af de konkrete oplysninger om Huta Laziska er en »gentagelse«, der ikke bidrager med nogen information og ikke angiver nogen kontrollerbar grund til støtte for Rådets konklusion til trods for de af sagsøgerne fremsatte anmodninger herom.
- 206 Som allerede anført i præmis 162 ovenfor, kan sagsøgerne desuden ikke påberåbe sig tilsidesættelse af begrundelsespligten, når de faktisk anfægter grundlaget for institutionernes konklusion. Den omstændighed, at sagsøgerne ikke finder institutionernes

forklaringer fyldestgørende, påviser nemlig på ingen måde, at sidstnævnte har tilsidesat deres begrundelsespligt.

²⁰⁷ Hertil kommer, at det fremgår af punkt 99 og 100 i dokumentet med endelige oplysninger og af 100. og 101. betragtning til den anfægtede forordning, at institutionerne vurderede, dels at årsagen til skaden skulle undersøges for EF-erhvervsgrenen som helhed, og at oplysningerne om Huta Laziska var taget i betragtning, dels at selv hvis der var set bort fra oplysningerne om denne producent i undersøgelsen, ville der stadig for resten af EF-erhvervsgrenen være konstateret en klart negativ tendens. Selv om disse forklaringer ganske vist kan anses for at være kortfattede, fremgår institutionernes ræsonnement ikke desto mindre klart og utvetydigt deraf i overensstemmelse med den retspraksis, der er henvist til i præmis 44 ovenfor. Under alle omstændigheder kan situationen i denne sag på ingen måde sammenlignes med situationen i den sag, der gav anledning til dommen i sagen Petrotub og Republica mod Rådet, som er nævnt i præmis 202 ovenfor, og som sagsøgerne gengiver i deres processkrifter. I den sag fastslog Domstolen nemlig, at Rådet alene havde lavet en henvisning til fællesskabsbestemmelserne, som intet indeholdt, der kunne oplyse de pågældende parter og Fællesskabets retsinstanser yderligere.

²⁰⁸ Endelig bemærkes, at det ikke i sig selv udgør en tilsidesættelse af begrundelsespligten, at institutionerne ikke efterkom sagsøgernes anmodning om fremlæggelse af vurderingen af den skade, der var lidt af EF-erhvervsgrenen undtagen Huta Laziska.

²⁰⁹ Heraf følger, at det fjerde anbringendes femte led må forkastes som ugrundet.

Det fjerde anbringendes sjette led om tilsidesættelse af begrundelsespligten vedrørende Rådets konklusioner om indvirkningen af dumpingimporten fra tredjelandene

Parternes argumenter

- ²¹⁰ Sagsøgerne har hævdet, at Rådet har tilsidesat sin begrundelsespligt, eftersom det i 95. betragtning til den anfægtede forordning anførte, at dumpingimporten fra andre tredjelande ikke havde bidraget til den skade, EF-erhvervsgrenen har lidt. De har i denne forbindelse henvist til deres bemærkninger til dokumentet med endelige oplysninger, hvorved de — under henvisning til de beviser, som de fremlagde sammen med deres bemærkninger til dokumentet med foreløbige oplysninger — gjorde gældende, at det anførte er urigtigt, for så vidt som importen fra Island og Venezuela var steget kraftigt fra 2005 til undersøgelsesperioden og derved havde frataget producenterne af ferrosilicium i Fællesskabet markedsandele.
- ²¹¹ I replikken har sagsøgerne tilføjet, at der i modsætning til det af Rådet anførte ikke er nogen modsigelse mellem argumentet om, at importen fra andre tredjelande har bidraget til den skade, EF-erhvervsgrenen har lidt, og argumentet om, at dumpingimporten har indtaget et »tomrum« efter importen fra Norge, Venezuela og Island. Dumpingimporten har nemlig erstattet den ferrosilicium, der fra 2004 til 2005 kom fra Venezuela og Island. Desuden steg importen fra Venezuela og Island fra 2005 til undersøgelsesperioden, dvs. i en anden periode, og påvirkede derved EF-erhvervsgrenen.

212 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

213 Sagsøgerne har i det væsentlige hævdet, at Rådet har tilsidesat sin begrundelsespligt, eftersom det i 95. betragtning til den anfægtede forordning anførte, at dumpingimporten fra andre tredjelande ikke havde bidraget til den skade, EF-erhvervsgrenen har lidt.

214 Endnu en gang bemærkes som anført bl.a. i præmis 162 ovenfor, at sagsøgerne ikke kan påberåbe sig tilsidesættelse af begrundelsespligten, når de faktisk anfægter grundlaget for institutionernes konklusion. Den omstændighed, at sagsøgerne ikke finder institutionernes forklaringer fyldestgørende, påviser nemlig på ingen måde, at sidstnævnte har tilsidesat deres begrundelsespligt.

215 I øvrigt bemærkes, at institutionerne omhyggeligt har undersøgt indvirkningen af importen fra andre tredjelande på situationen i EF-erhvervsgrenen i 115.-121. betragtning til forordningen om midlertidig told. De bekræftede i 95. betragtning til den anfægtede forordning den undersøgelse, de fremlagde i forordningen om midlertidig told. Institutionerne kom særligt i 118. og 120. betragtning til forordningen om midlertidig told med en fyldegørende redegørelse vedrørende undersøgelsen af indvirkningen af importen fra Venezuela og Island. I disse betragtninger præciserede institutionerne bl.a., at mens det ikke kunne udelukkes, at importen fra Island og Venezuela kunne have haft en negativ indvirkning på EF-erhvervsgrenens situation, kunne

denne indvirkning imidlertid ikke betragtes som væsentlig, når mængder og priser for dumpingimporten tages i betragtning. Heraf følger, at institutionernes ræsonnement fremgår klart og utvetydigt af disse betragtninger, således at de ikke med rette kan foreholdes at have tilsidesat deres begrundelsespligt.

216 Følgelig må det fjerde anbringendes sjette led forkastes som ubegrundet.

5. Det femte anbringende om tilsidesættelse af sagsøgernes ret til forsvar i relation til fremlæggelsen af oplysninger om indledningen af antidumpingproceduren

Parternes argumenter

217 Sagsøgerne har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat deres ret til forsvar, for så vidt som det ikke efterkom deres anmodninger om at få de ikke-fortrolige, supplerende oplysninger vedrørende de beviser, som en klage skal indeholde for at kunne føre til, at antidumpingproceduren indledes, føjet til de ikke-fortrolige sagsakter i sagen.

218 I denne forbindelse har sagsøgerne for det første anført, at de i deres bemærkninger til skaden, som de fremsatte den 15. januar 2007, og i deres bemærkninger til dokumentet med foreløbige oplysninger anmodede om at få fremlagt ikke-fortrolige sammendrag af oplysningerne i klagen særligt vedrørende beregningen af det åbenbare forbrug, grundlaget for beregningen af dumpingmargenen og produktionsomkostningerne

for de selskaber, der står bag klagen. De har præciseret, at disse sammendrag burde have været fremlagt dels for at godtgøre, at klagen faktisk indeholder tilstrækkeligt med sådanne oplysninger til at begrunde påstandene deri, dels for at give de berørte eksportører mulighed for i kraft af et ikke-fortroligt sammendrag at undersøge de oplysninger, som fik Kommissionen til at anse indledning af antidumpingproceduren for at være nødvendig. Sagsøgerne er af den opfattelse, at de uden disse sammendrag ikke var i stand til at svare på de klagepunkter, som Euroalliances har fremsat i klagen.

- 219 Med hensyn til oplysningerne vedrørende beregningen af det åbenbare forbrug har sagsøgerne nærmere bestemt forklaret, at klagen indeholder to modstridende sæt oplysninger vedrørende forbruget (import, eksport, omsætning, lagerbeholdning og produktion), og at denne modstrid skyldes, at de er ordnet forskelligt. På grund af denne modstrid udbad sagsøgerne sig præciseringer, og at beregningen af de to sæt oplysninger blev bragt i overensstemmelse. De har intet modtaget fra institutionerne. Som svar på det af Rådet anførte, hvorefter det har fremlagt den formel, det anvendte til at omregne de forskellige typer af ferrosilicium til 75 % ferrosilicium, har sagsøgerne desuden gjort gældende i replikken, at de ikke efterspurgte formelen, men begrundelsen for anvendelsen af en sådan formel i et tilfælde, hvor der ikke var brug for nogen formel.
- 220 Med hensyn til oplysningerne vedrørende grundlaget for beregningen af dumpingmargenen har sagsøgerne anført, at alle de detaljer vedrørende dumpingens, som sagsøgerne har fået, er gengivet i bilag Ca til den ikke-fortrolige version af klagen. Disse sider er imidlertid blanke, hvilket betyder, at sagsøgerne ikke har kunnet kontrollere, om klagen indeholder beviser på dumpingens, og under alle omstændigheder, om de er tilstrækkelige.
- 221 Med hensyn til oplysningerne vedrørende produktionsomkostningerne for de selskaber, der har indgivet klagen, har sagsøgerne præciseret, at de under den administrative procedure udarbejdede en sammenligning af udviklingen i de i klagen omhandlede

produktionsomkostninger for hele EF-erhvervsgrenen inklusive oplysningerne i be-
svarelsen fra hver enkelt producent i Fællesskabet af antidumpingspørgeskemaet.
Sammenligningen viste betydelige forskelle, hvilket fik sagsøgerne til at anmode
Kommissionen om at fremlægge de ikke-fortrolige oplysninger fra hver enkelt pro-
ducent i Fællesskabet, sådan som de står i klagen. Kommissionen har afvist denne
udlevering uden begrundelse.

- 222 For det andet har sagsøgerne anført, at der ikke er føjet nogen »brugbar, ikke-fortrolig
version« af de oplysninger, der blev afgivet af de selskaber, som tilsluttede sig klagen
fra Euroalliages, til sagsakterne i sagen. De har endvidere anført, at selv om visse op-
lysninger blev fremlagt til sidst, står deres troværdighed i et dårligt lys på grund af den
konstaterede uoverensstemmelse mellem de oplysninger, der er nævnt i forskellige
dokumenter, som disse selskaber har fremlagt.
- 223 Rådet har, støttet af Kommissionen, bestridt sagsøgernes argumenter.

Rettens bemærkninger

- 224 Det følger af den retspraksis, hvortil der er henvist allerede i præmis 52 ovenfor, at de
berørte virksomheder i medfør af princippet om iagttagelse af retten til forsvar skal
have mulighed for under den administrative procedure effektivt at fremsætte deres
bemærkninger vedrørende rigtigheden og relevansen af de påberåbte faktiske om-
stændigheder samt vedrørende de beviser, hvorpå Kommissionen støtter sin påstand
om, at der foreligger dumping og en deraf følgende skade. I denne forbindelse skal
institutionerne — for så vidt som det er foreneligt med forretningshemmeligheden —
meddele de berørte virksomheder de fornødne oplysninger til varetagelse af deres

interesser, og de skal, eventuelt af egen drift, vælge en passende måde at give oplysningerne på (dommen i sagen Al-Jubail Fertilizer mod Rådet, nævnt i præmis 52 ovenfor, præmis 17).

- 225 Med hensyn til forretningshemmeligheden bemærkes endvidere, at grundforordningens artikel 19, stk. 1 (nu artikel 19, stk. 1, i forordning nr. 1225/2009), bestemmer, at oplysninger, som ifølge deres natur er fortrolige, eller som er stillet til rådighed på et fortroligt grundlag af parter i en undersøgelse, skal, når ønsket herom er berettiget, behandles fortroligt af myndighederne. Desuden følger det af grundforordningens artikel 19, stk. 2 (nu artikel 19, stk. 2, i forordning nr. 1225/2009), at berørte parter, som afgiver fortrolige oplysninger, kan afkræves ikke-fortrolige sammendrag heraf bortset fra under særlige omstændigheder, hvor det ikke er muligt at udarbejde et sammendrag af oplysningerne. Endvidere følger det af denne bestemmelse, at disse sammendrag skal være tilstrækkeligt detaljerede til at sikre en rimelig forståelse af de fortrolige oplysningers egentlige indhold.
- 226 Det er i lyset af ovenstående betragtninger, at det skal kontrolleres, om Rådet faktisk har tilsidesat sagsøgeres ret til forsvar ved ikke at efterkomme deres anmodninger om at få de ikke-fortrolige, supplerende oplysninger føjet til de ikke-fortrolige sagsakter i sagen.
- 227 Sagsøgerne har for det første hævdet, at de i deres bemærkninger til skaden, som de tilsendte Kommissionen den 15. januar 2007, anmodede om at få ikke-fortrolige sammendrag af oplysningerne i klagen vedrørende beregningen af det åbenbare forbrug, beregningsgrundlaget for dumpingmargenen og produktionsomkostningerne for de selskaber, der står bag klagen, føjet til de ikke-fortrolige sagsakter i sagen. Sagsøgerne mener ikke, at de var i stand til at svare på klagepunkterne i klagen, fordi disse oplysninger manglede blandt de ikke-fortrolige sagsakter i sagen.

- 228 Med hensyn til beregningen af forbruget bemærkes først og fremmest, at sagsøgerne i deres bemærkninger til skaden udbad sig tre typer oplysninger: For det første en begrundelse for den formel, der blev anvendt til at omregne samtlige oplysninger vedrørende importen til 75 % ferrosilicium; for det andet en afklaring af, hvordan denne konvertering er beregnet med hensyn til fastsættelsen af indenlandske forsendelser; og for det tredje den skønnede produktion for to producenter i Fællesskabet, SKW Trostberg AG og TDR — Metalurgija d.d., der er henvist til i den oversigt over det åbenbare forbrug, som indgår i den ikke-fortrolige version af klagen, og den måde, hvorpå konverteringen er beregnet som grundlag for det skønnede.
- 229 Imidlertid bemærkes, at den formel, der er anvendt til at omregne de forskellige typer af ferrosilicium til 75 % ferrosilicium, fremgår af den ikke-fortrolige version af klagen. Desuden har Kommissionen givet sagsøgerne begrundelsen for anvendelsen af denne formel i det dokument med yderligere, foreløbige oplysninger, som den stiledede til dem den 10. september 2007, hvoraf fremgår, at den anvendte omregningsformel viste sig at være nødvendig for at kunne sammenligne oplysningerne på en hensigtsmæssig måde.
- 230 Ligeledes bemærkes vedrørende de indenlandske forsendelser, at det af den ikke-fortrolige version af klagen fremgår, at tallene vedrørende disse forsendelser bygger på de faktiske forsendelser, som de forskellige klagere har afgivet oplysninger om på grundlag af 75 % ferrosilicium, og på skønnene vedrørende SKW og TDR. Endvidere fremgår det af samme version af klagen, at oplysningerne om de faktiske forsendelser blev anset for at være fortrolige. Eftersom de samlede tal for de indenlandske forsendelser fremgår af den ikke-fortrolige version af klagen, må institutionerne anses for at have handlet i overensstemmelse med grundforordningens artikel 19, stk. 1 og 2.

- 231 Endelig bemærkes vedrørende den skønnede produktion for SKW og TDR, at Kommissionen i dokument med yderligere, foreløbige oplysninger har forklaret, at den bygger på klagerens kendskab til markedet, og at den derfor var blevet anset for at være fortrolig. Eftersom de samlede tal for de indenlandske forsendelser fremgår af den ikke-fortrolige version af klagen, må institutionerne anses for at have handlet i overensstemmelse med grundforordningens artikel 19, stk. 1 og 2, som anført i præmis 230 ovenfor.
- 232 Henset til det foregående må det anses for at være med urette, at sagsøgerne har hævdet, at de oplysninger vedrørende beregningen af forbruget, som de havde anmodet om at få forevist i en ikke-fortrolig version, ikke er fremlagt for dem. De er nemlig dels føjet til de ikke-fortrolige sagsakter, dels omhandlet i dokument med yderligere, foreløbige oplysninger. Hvad dette aspekt af klagen angår har sagsøgerne derfor ikke grund til at påberåbe sig en tilsidesættelse af deres ret til forsvar.
- 233 Herefter bemærkes vedrørende beregningen af dumpingmargenen, at den ikke-fortrolige version af klagen indeholder en kortfattet, men klar forklaring på, hvordan den normale værdi og eksportprisen er beregnet. Desuden indeholder dokumentet med yderligere, foreløbige oplysninger detaljerede forklaringer på, hvordan den normale værdi er beregnet. Særligt har Kommissionen i sidstnævnte dokument henvist til de priser, der er anvendt som beregningsgrundlag for den normale værdi, som står i bilag C.1, C.2, C.3 og C.4 til den ikke-fortrolige version af klagen. Det konstateres derfor, at sagsøgerne havde tilstrækkelige oplysninger vedrørende beregningsgrundlaget for dumpingmargenen til at kunne udøve deres ret til forsvar, og at det er uden betydning, at siderne vedrørende bilag Ca var blanke i den ikke-fortrolige version af klagen.
- 234 Endelig bemærkes vedrørende produktionsomkostningerne for de selskaber, der står bag klagen, at klagerens samlede produktionsomkostninger står i bilag 5 til den ikke-fortrolige version af klagen. Da det ikke kan bestrides, at oplysninger om den enkelte

klagers faktiske produktionsomkostninger er fortrolige oplysninger, og da klagernes samlede produktionsomkostninger står i den ikke-fortrolige version af klagen, har institutionerne handlet i overensstemmelse med grundforordningens artikel 19, stk. 1 og 2. Heraf følger, at institutionerne under overholdelse af forretningshemmeligheden har meddelt sagsøgerne de fornødne oplysninger til varetagelse af deres interesser. Følgelig har sagsøgerne heller ikke vedrørende produktionsomkostningerne for de selskaber, der står bag klagen, grund til at påberåbe sig en tilsidesættelse af deres ret til forsvar.

235 For det andet har sagsøgerne foreholdt Rådet, at det ikke har føjet nogen »brugbar, ikke-fortrolig version« af de oplysninger, som blev afgivet af de selskaber, som tilsluttede sig klagen fra Euroalliances, til sagsakterne i sagen. De har desuden hævdet, at selv om visse oplysninger blev fremlagt til sidst, står deres troværdighed i et dårligt lys på grund af den konstaterede uoverensstemmelse mellem de oplysninger, der er nævnt i forskellige dokumenter, som disse selskaber har fremlagt.

236 I denne forbindelse bemærkes, at det anførte ikke er tilstrækkeligt præcist, og at det i henhold til artikel 21, stk. 1, i statuten for Domstolen, der i medfør af samme statuts artikel 53, stk. 1, finder anvendelse på Retten, og til artikel 44, stk. 1, litra c) og d), i Rettens procesreglement, som fortolket i den retspraksis, der er gengivet i præmis 60 ovenfor, ikke kan antages til realitetsbehandling. Sagsøgerne har nemlig ikke præciseret, hvilken ikke-fortrolig version de mener ikke er tilstrækkeligt brugbar. Navnlig har de ikke præciseret, om det drejer sig om ikke-fortrolige versioner af dokumenter, der er udarbejdet til støtte for klagen, eller om dokumenter, der er udarbejdet senere. Desuden har de ikke præciseret, hvilke oplysninger de mener er usammenhængende. Følgelig må dette klagepunkt afvises.

237 Det følger heraf, at det femte anbringende delvist må forkastes og delvist afvises.

- 238 På baggrund af de foregående betragtninger i deres helhed må Rådet frifindes i det hele.
- 239 Sagsøgernes begæring om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og om bevisoptagelse må ligeledes forkastes. For det første har sagsøgerne nemlig anmodet Retten om at pålægge fremlæggelse af oplysninger til støtte for 101. betragtning til den anfægtede forordning vedrørende indvirkningen på fastlæggelsen af skaden af de konkrete oplysninger om Huta Laziska. Eftersom det er fastslået i præmis 205-209 ovenfor, at nævnte betragtning er begrundet korrekt, er der ingen grund til at efterkomme sagsøgernes begæring. For det andet har sagsøgerne anmodet Retten om at pålægge fremlæggelse af oplysninger vedrørende beregningen af forbruget, beregningsgrundlaget for dumpingmargenen og produktionsomkostningerne for hvert af de selskaber, der står bag klagen, for at kunne kontrollere, om undersøgelsen blev indledt på grundlag af tilstrækkelige beviser på dumping og en deraf følgende skade. Det er imidlertid fastslået i præmis 224-234 ovenfor, at sagsøgerne havde fået de fornødne oplysninger til varetagelse af deres interesser vedrørende hvert af disse tre momenter. Det er derfor uforholdsmæssigt at efterkomme sagsøgernes begæring i denne henseende.

Sagens omkostninger

- 240 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, bør de pålægges at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Rådets påstand herom.
- 241 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, bærer de medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, imidlertid deres egne omkostninger. Kommissionen bør følgelig bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling):

- 1) **Rådet for Den Europæiske Union frifindes.**

- 2) **Chelyabinsk electrometallurgical integrated plant OAO (CHEMK) og Kuzneckie ferrosplavy OAO (KF) bærer deres egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Rådet.**

- 3) **Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.**

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 25. oktober 2011.

E. Coulon
Afdelingsformand

Pelikánová
Justitssekretær

Indhold

Sagens baggrund	II - 7368
Retsforhandlinger og parternes påstande	II - 7372
Retlige bemærkninger	II - 7374
1. Det første anbringende vedrørende anvendelsen af en teoretisk fortjenstmargen i forbindelse med beregning af eksportprisen	II - 7374
Det første anbringendes første led om en urigtig retsanvendelse i forbindelse med fortolkningen af grundforordningens artikel 2, stk. 9	II - 7374
Parternes argumenter	II - 7374
Rettens bemærkninger	II - 7375
Det første anbringendes andet led om tilsidesættelse af begrundelsespligten	II - 7380
Parternes argumenter	II - 7380
Rettens bemærkninger	II - 7381
Det første anbringendes tredje led om tilsidesættelse af sagsøgenes ret til forsvaret	II - 7383
Parternes argumenter	II - 7383
Rettens bemærkninger	II - 7383
Det første anbringendes fjerde led om tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik	II - 7385
Parternes argumenter	II - 7385
Rettens bemærkninger	II - 7386

2.	Det andet anbringende vedrørende det af Silmak afgivne pristilsagn	II - 7387
	Det andet anbringendes første led om tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling	II - 7387
	Parternes argumenter	II - 7387
	Rettens bemærkninger	II - 7388
	Det andet anbringendes andet led om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 6, stk. 7, artikel 8, stk. 4, og artikel 20, stk. 1	II - 7392
	Parternes argumenter	II - 7392
	Rettens bemærkninger	II - 7393
	Det andet anbringendes tredje led om tilsidesættelse af begrundelsespligten	II - 7395
	Parternes argumenter	II - 7395
	Rettens bemærkninger	II - 7396
	Det andet anbringendes fjerde led om tilsidesættelse af sagsøgernes ret til forsvaret	II - 7397
	Parternes argumenter	II - 7397
	Rettens bemærkninger	II - 7398
3.	Det tredje anbringende vedrørende fastlæggelsen af skaden	II - 7399
	Parternes argumenter	II - 7399
	Rettens bemærkninger	II - 7401
4.	Det fjerde anbringende vedrørende analysen af årsagsforbindelsen mellem dumpingimporterne og skaden	II - 7407
		II - 7445

Det fjerde anbringendes første led om den indvirkning, det havde på EF-erhvervsgrenen, at producenter i tredjelande trak sig tilbage fra markedet i Fællesskabet, og at visse producenter i Fællesskabet omstillede og reducerede deres produktion	II - 7408
Parternes argumenter	II - 7408
Rettens bemærkninger	II - 7410
— Klagepunktet vedrørende de markedsandele, som blev ledige efter producenter i tredjelande og i Fællesskabet	II - 7410
— Klagepunktet vedrørende omfanget af og årsagen til EF-erhvervs-grenens frivillige produktionsnedgang	II - 7415
— Klagepunktet vedrørende tilsidesættelse af sagsøgernes ret til forsvar	II - 7416
— Klagepunktet vedrørende tilsidesættelse af pligten til at udvise omhu og af begrundelsespligten	II - 7417
Det fjerde anbringendes andet led om årsagen til den skade, som medlemmerne af EF-erhvervsgrenen hver især har lidt	II - 7418
Parternes argumenter	II - 7418
Rettens bemærkninger	II - 7419
Det fjerde anbringendes tredje led om EF-erhvervsgrenens produktion-snedgang	II - 7422
Parternes argumenter	II - 7422
Rettens bemærkninger	II - 7423
Det fjerde anbringendes fjerde led om indvirkningen af den omkostningsstigning, som EF-erhvervsgrenen måtte bære	II - 7423
Parternes argumenter	II - 7423
Rettens bemærkninger	II - 7425

— Klagepunktet vedrørende åbenbart urigtige skøn	II - 7425
— Klagepunktet vedrørende tilsidesættelse af princippet om god forvaltningskik og af begrundelsespligten	II - 7429
Det fjerde anbringendes femte led om tilsidesættelse af begrundelsespligten vedrørende undersøgelsen af den skade, der er lidt af Huta Laziska	II - 7430
Parternes argumenter	II - 7430
Rettens bemærkninger	II - 7431
Det fjerde anbringendes sjette led om tilsidesættelse af begrundelsespligten vedrørende Rådets konklusioner om indvirkningen af dumpingimporten fra tredje-landene	II - 7433
Parternes argumenter	II - 7433
Rettens bemærkninger	II - 7434
5. Det femte anbringende om tilsidesættelse af sagsøgernes ret til forsvar i relation til fremlæggelsen af oplysninger om indledningen af antidumpingproceduren ...	II - 7435
Parternes argumenter	II - 7435
Rettens bemærkninger	II - 7437
Sagens omkostninger	II - 7442